

YENİ
EVADE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİMİ

ENGELLEYEMEYECEKLER

•Karşıtların
Birliği Ve
Mücadelesi

•Açık Ve
İlan Edilmiş
İç Savaşa
Doğru

•En
Zayıf
Halkalar

•Devrimci
Cüret Ve
İnisiyatif

•Ölüm
Orucu
Sürüyor...

Unutma! Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle
77'nin 30.yılında yine 1 Mayıs'la
Taksim'e Devrime

Akmercan İşçisi Yalnız Değildir

Akmercan İşçilerinin Mahkemesine Katılıp Onlara Destek Verelim
Yer: Eyüp Adliyesi
Tarih: 29 Eylül 2006 / Saat: 09:00

KARŞITLARIN BİRLİĞİ VE MÜCADELESİ

Kapitalist üretim biçimini doğru-dürüst bilmeyenler, bu biçimin temelindeki ekonomik yasaların ne olduğunu kavramayanlar, yani bu toplumun diyalektiği hakkında bir fikri olmayanlar, buna aykırı olan “toplumsal uzlaşma” önerisinde bulunabiliyor. Oysa ki, karşıtların birliği ve mücadelesine dayanan bu toplumda, toplumun diyalektiğinin gelişimiyle, ortada ne birlik kalır ne de “toplumsal uzlaşma”. Sınıfsal toplumların yapısı doğru olarak kavranmalı.

Kapitalist toplum, ücretli-emeğe dayanır, ücretli-emek sistemidir. Toplumun varlığı, ücretli-emek sisteminin varlığına bağlıdır. Bu sistemde, emekçinin yoksulluğu, sermaye birikiminin ön koşuludur. Yoksulluk, proleter kavramının içeriğinde vardır. Sermaye büyüdükçe, proletaryanın yoksulluğu hem yeniden üretilir, hem daha bir derinleşir; hem mutlak olarak, hem de göreceli olarak. İşçiler, iyi bir mücadeleyle, kendi koşullarını biraz daha düzeltse de, onları bekleyen daha kötü bir gelecektir. Bu, uzlaşmaz karşıtlığa dayanan toplumun temelindeki çelişkilerin olgunlaşması demektir. Demek ki, sermaye birikiminin ilerlemesi, var olan çelişmeleri yumuşatmaz, tersine iyice keskinleştirir. Sermayenin yeniden-üretim süreci, aynı zamanda bağrındaki uzlaşmaz çelişkilerin ya da karşıtlıkların da yeniden-üretim sürecidir, ki bu süreç zorunlu olarak bu toplumu havaya uçuracak biçimde işler.

Burjuva toplumu analiz ederken kullanılan ifadeler, yapılan tanımlamalar, belli olguları anlatmalıdır; yoksa zihniyetlerde üretilen uydurmalara değil. Kapitalist toplumu anlatırken kullanılan, “bir kutupta zenginlik birikimi, karşıt kutupta ise, her türlü maddi zenginliği üretenlerin, emekçilerin yoksulluk birikimi” ifadeleri, işte bu iki kutuplu dünyayı anlatır. Kapitalist toplum zorunlu olarak kutuplu bir toplumdur. Bir tarafta elinde büyük bir servet toplayanlar, öte yanda, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayanlar, proleterler. Tüm bu ifadeler, sınıflı toplumdaki temel olguları, şeyleri yansıtır. Şeyleri yaratanlar, komünistler değildir. Yeltsin, bir keresinde, “Marx keşke

doğmamış olsaydı” demişti. Sanki kapitalist toplumdaki çelişkileri ve sınıf mücadelelerini yaratan Marx imiş, o olmasaymış, sınıf savaşımı kaçınılmaz sonuna doğru, proletaryanın sınıf egemenliğine varmayacakmış gibi. Bunu söyleyenden daha sefil bir kimse olamaz. Kapitalist toplumun çelişmelerini ve karşıtlıklarını, yani şeyleri yaratan Marx değildir, bunlar kapitalist toplumun olgularıdır. Marx, kafasından olgular yaratmadı; var olan olgulara sadece teorik ifadesini verdi. Nesnel süreç, kişilerin, sınıfların iradesine rağmen işler.

Aralarında var olan çelişkilere rağmen, toplumun farklı ve karşıt sınıflarına ait bireylerin “bir arada yaşaması”nı savunanlar, gerçek yaşamda yine bu çelişkilerin çengeline takılırlar. Toplumun temelindeki gerçek çelişmelerden kurtulmak için de, onları zihinlerinde yok sayarlar. Arzuları her ne olursa olsun, son tahlilde amaçları, toplumun birliğini sağlamaktır. Bunun önündeki çelişki engelini kaldırmak için ise aslında çelişki yoktur, diye düşlemenin yeterli olacağını düşünürler. Hem kapitalist toplumdaki söz edip, hem çelişki ve karşıtlıkları yok saymak ancak küçük burjuva dar kafalılığın bir kuruntusudur. Bu, gerçek bir toplumdan değil, zihinlerde tasarlanmış bir toplumdan hareket etmektir. Gerçek toplum -bu eğer sınıflı bir toplum ise- sınıflardan, farklı sosyal gruplardan, işbölümüne dahil edilmiş bireylerden oluşur; aralarında ise maddi yaşam koşullarından kaynaklı bir sınıf savaşımı sürüp gider. Ta ki tüm bu karşıtlıkların olmadığı bir toplum, yeni temellerde örgütlenene dek.

Sınıflı toplumun toplumsal yasalarını yoksayarak, sınıf mücadelesi yerine “toplumsal barış”ı; iç savaş ve birlikte getirdiği şiddetli yıkımların yerine “toplumsal konsensus” ve bireylerin uyumlu birliğini isteyenler, aslında bunun tersini kanıtlamaktalar. Sınıflı toplumun birliğinden ve devamından yana olmak, karşı çıkılan tüm olayların daha şiddetli bir biçimde yaşanmasını istemenin diğer adıdır. Uzlaşmaz çelişki ve karşıtlıklara dayalı bir toplumda, toplumsal çelişkiler mutlaka kendi sonuçlarını yaratacaktır. İçerde sınıf mücadelesinden ve iç savaşın büyük çatışmalarından ve vahşetinden kurtulmak için dışta emperyalist olmaları gerektiğini önerenlerin bu istemlerine ve emperyalizme geçilmesine karşın, iç savaş oralarda yeniden ortaya çıktı. Bu defa tüm dünya sınıf savaşı alanı haline geldi. Sınıf savaşımı artık, küresel iç savaş olarak sürüyor. Hem toplumun tüm bireylerinin uyum içinde birliğinden yana olup, hem de bu toplumdan yana oldunuz mu, arzularınızın tersi bir konuma düşersiniz. Hem bu toplumdan yana olup, hem de bunun sonuçlarından kaçamazsınız. Her toplum kendi hareket temelinde sürer. Burjuva toplumun uzlaşmaz çelişki ve karşıtlığa dayalı barışına rağmen, bireylerin “bir arada yaşama”larını istemek, proletarya üzerindeki kapitalist egemenliğinin devam etmesini istemekten başka bir şey değildir.

Bir de, gerçekten, insanların birbiriyle çatışmadığı, birbiri-

ni düşman yerine dost olarak gördükleri, savaşız, kendisiyle uyumlu bir toplum düşleyenler var. Böyle düşünenlere söyleyeceğimiz şudur: İnsani bir toplumu istemek, onu gerçek yapmaz; bunun için devrimci bir mücadele vermek gerekiyor. İnsani bir topluma varmanın temel koşulu, bu insani olmayan toplum koşullarını devrim yoluyla yıkmaktır. İnsani bir toplum, proletaryanın toplumsal devriminde biçimlenecektir.

Kapitalist toplum, sınıflı bir toplum olarak proletarya ile kapitalistlerin birliğine dayanır, yani karşıtların birliğine. Birliğin temelinde uzlaşmaz bir çelişki vardır, yani emek-sermaye çelişkisi. Çelişkilerin gelişimiyle birlikte, toplum temellerinden çözülp-dağılmaya başlar. Proletarya, varolan birliği parçalayıp, maddi koşulları oluşmuş olan yeni ve daha yüksek bir toplum biçimini kurmaya yönelir. Bu yönelim, Paris Komünü'nden buyana dünya proletaryasının değişmez bir yönelimidir. Burjuvazi ise karşıtların birliğine dayanan birliği ayakta tutmak için sürekli daha fazla zora başvuruyor. Ara sıra başka politikaları devreye soksa da, şiddetten hiçbir zaman vazgeçmez. Çelişmeli ve karşıtlığa dayalı bir toplumda şiddetli bir bunalıma neden olur. Zaten ulus çapında bir bunalımın tüm temel öğeleri, kapitalist ekonominin yapısında var. Bu öğeler artık toplumu dağılmaya yüz yüze getirmişse, buna rağmen eski toplumda direktmek ve zora başvurmak varolan öğelerin patlama biçiminde açığa çıkmasını getirir. İşte, burjuvazinin iki binli yıllara doğru gündeme getirdiği "tarihin sonu" tezi, proletaryayı zora dayanarak, tehditle kapitalist düzende tutma politikasıdır. Ona göre tarih kapitalizmin ötesine geçmemeli, kapitalizmle sınırlı kalmalı. Bu sınırlar gerektiğinde şiddet, terör, katliamla korunur. 11 Eylül, emperyalist burjuvazinin bu sınırları korumak için neler yapacağını bir örneğidir. ABD'nin 3.Dünya Savaşı ve tüm emperyalist-kapitalist sistemin emekçi sınıflara yönelik saldırıya geçmesi hep bu çerçevede yapılanlardır. Bunun bir patlamayla sonuçlanacağı açık. Çok geçmeden, dünya proletaryası, burjuva saldırılara ve teröre, küresel iç savaşla karşılık verdi. Dinmeyen bir devrimci eylem dalgası tüm dünyayı sardı.

Karşıtların birliğine dayanan bir toplum, aynı zamanda, karşıtların mücadelesinin de temelidir. Bu nedenle tüm toplum, sınıflar savaşımının bir alanıdır. Emekçinin öz toplumsal güçlerinin emeğe yabancılaştığı bir toplumda (kapitalist toplumda) savaşım daha bir derinleşerek, tüm toplumu alt-üst edecek noktaya ulaşır. Ulus çapında bunalım iyice boyutlanır; sınıf savaşımı iç savaş biçimini alır. Toplum dengesini bulamaz. Emeğe dayalı bir toplum, daima iç çatışmalar, krizler ve dengesizlik içinde olacaktır.

Bir devrim yoluyla son verilmedikçe kapitalizmin yıkıcı sonuçları daima emekçi halk kitlelerini vuracaktır. Emekçi kitlelerinin yoksulluğu, insani olmayan yaşam koşulları, kapitalizmin sonucu olarak sürekli üretilir. Kapitalist uluslarda zenginlik, halk yığınlarının aleyhine olmak üzere bir avuç sermaye sahibinin elinde toplanır. Ulusun zenginliği arttıkça, halk daha bir yoksullaşır. Her tür sosyal yıkım ise yalnızca yoksulu yakalar. Örnek vermek gerekirse, tıp alanında elde edilen gelişmeler sonucu, çeşitli hastalıklar önenebiliyor ve insan yaşamı eskiye göre uzatılabiliyor. Ancak dünyanın her yerinde sağlık hizmet-

leri, ekonomik durumları nedeniyle, emekçiler için ulaşılamaz durumda. Bunun sonucunda, yetersiz beslenme, kötü şartlarda yaşama, ilaca ve sağlık hizmetlerinden yararlanamama yüzünden her gün milyonlarca bebek, çocuk, anne, yaşlı insan hayatını kaybediyor. Yoksulluk derinleştikçe kaybolmaya yüz tutmuş hastalıklar yeniden yoksulların yakasına yapışıyor. Halk kitlelerinin kapitalizmden kaynaklanan ölümü, küçük burjuvazinin savunusunu yaptığı "toplumsal uzlaşma", "bir arada yaşama" önerileriyle önlenemez. Devrimden başka, kapitalizmin yıkılmasından başka hiçbir çözüm, halka insancıl bir yaşam sağlayamaz. Eski toplumdan, onun birliğinden yana olmak, emekçilerin yoksulluğuna, sefaletine ve ölümüne göz yummadan başka bir şey değildir.

Küçük burjuva çevrelerin, bir arada tutmaya çalıştıkları bireyler, soyut insanlar değil, ayrı sınıflara ait ve karşılıklı ilişkiler içinde bulunan faal bireylerdir. Bireyleri bir arada tutan, karşılıklı ilişkilerdir; ya da bireyler, birbirleriyle karşılıklı toplumsal ilişkiler kurarlar. Karşılıklı ilişkiler, belli bir toplumsal biçim içinde sürer. Özgül toplumsal biçimi olmayan karşılıklı ilişki yoktur. İnsanların karşılıklı ilişkisi, doğa ile ilişkileri dışta bırakmaz, zorunlu olarak kapsar. Bir özgül karşılıklı ilişki biçimi olan kapitalist biçim, nasıl ki, emekle emekçiyle karşıtlık içindeyse, doğa ile de karşıtlık içindedir. Kapitalist biçim içindeki insanlar, doğayı büyük ölçüde tahrip ettiler. Bir avuç uluslararası tekel ve kapitalist devlet dışında, herkes doğanın nasıl bir yıkıcı bir süreçten geçtiğini kabul ediyor. Doğanın kurtarılabilmesi için, insanın doğa ile uyumlu bir ilişkiye geçmesi şart. Bunun ön koşulu ise, insanın kendi içinde uyum sağlamasıdır. Yani her türlü uyumsuzluğun, çatışmanın, yabancılaşmanın temeli olan kapitalist sistemin yıkılması ve ortak yaşamı toplumun kurulmasıdır. Hem insanın doğa ile uyumunu ileri sürmek, hem de bireyleri kendileri ve doğa ile çatışma ve karşıtlık içinde ele alan kapitalist toplumsal biçim içinde tutmayı istemek bir çelişkidir. Çelişki içinde hareket etmek, küçük burjuvazinin toplumsal karakterinden kaynaklanıyor.

Emperyalizm, temelleri olmayan kendi başına sosyo-ekonomik bir biçim değildir, kapitalizmin bir aşamasıdır. Kapitalizmin bir aşaması olarak, kapitalizmin tüm çelişkilerini ve karşıtlıklarını kendi içinde taşır; onları keskinleştirir, olgunlaştırır ve öne çıkarır. Tekelci kapitalizm, meta üretiminin yapısındaki tüm çelişmeleri ve bunalımları şiddetlendirici bir çerçeveye oturtur. Kapitalizmin bunalımları, emperyalizmle birlikte genişler ve süreklilik kazanır. Kapitalizmin iç çelişkilerinin temelinde ortaya çıkan genel bunalım toplumu çürütür. Emperyalizm, çelişkileri, bunalımları ve asalaklığıyla kapitalizmin çürüme aşamasıdır. Eğer eski topluma ve onun birliğine son verilmezse, çürüme toplumun en dinamik gücü olan işçi sınıfını da çürütür. Eski toplumun temellerinin ve birliğinin korunmasını isteyenler, bu çürümenin derinleşmesini istemekten başka bir şey istememiş olurlar.

İşçilerin sınıf savaşımı yolu, insanlığın kurtuluş yoludur.

C.DAĞLI

AÇIK VE İLAN EDİLMİŞ İÇ SAVAŞA DOĞRU

Herkesin gözünü Lübnan'a çevirdiği bir dönemde, içeride ardı ardına yaşanan olaylar iç savaşta yeni bir döneme girildiğinin işareti oldu. Mecliste TMY'nin kabulü ile Amed'de patlayan bombalar arasında gelişen bir dizi olay, yeni dönemin karakterini ele verdi. Sakarya Akyazı'daki kudurmuş linççiler, artık alışılmış bir görüntüyü tamamlıyordu ama öncesinde ve sonrasında yaşananlarla birlikte düşünüldüğünde, süregiden linçlerin, bundan böyle iç savaşın kaçınılmaz bir parçası olacağını gösteriyor.

İstanbul'da 1 Eylül Barış günü için yapılan mitinge polisün müdahalesi silahlı ve sert olmuştu. Dahası, emniyet müdürü Celalettin Cerrah düzinelerce koruma eşliğinde, bizzat miting kalabalığının içine girerek terör estirdi. Mitinge katılan kalabalık, polis ve askeri birlikler tarafından tam bir ablukaya alındı. Belli ki Celalettin Cerrah gösteriyi kana bulamak için, bu açık kışkırtmaya girişmişti. Kitle, bu açık katliam tehdidi karşısında oldukça soğukkanlı davrandı. Buna rağmen, dağılma esnasında kurşunlara ve gaz bombalarına hedef olmaktan kaçınmadı. Yeni TMY'nin nasıl işleyeceği, pratikte görülmüş oldu.

Miting alanlarında toplanan binlerce insan, bu yeni yasaya göre, kolaylıkla askeri hedef ilan edilebilir. 1 Eylül İstanbul mitinginde yaşananlar, bu anlamda, yeni yasanın provasıydı. Sermaye egemenliği bir süredir, yalnızca devrimci-silahlı güçleri değil, devrimin söyleminden ve gücünden etkilenen her kesimi "açık hedef" haline getireceğini ilan etmişti. TMY bu

ihtiyaca cevap veriyordu.

Savunmadan Saldırıya

Politika yalnızca söylem değildir, esasında eylemdir. Ama tekelci sermaye kendi eylemini, burjuva ideolojisinin ürettiği yüzlerce kurum ya da binlerce alışkanlık ve geleneksel düşünce tarzından beslenen kaynaklar sayesinde, söylemde tamamen farklı sunabilir. 90'lı yılların başından beri toplumsal bir olgu haline alan iç savaş, tekelci sermayenin politik eyleminin özünü oluşturuyor. Ama sermaye bu iç savaşı "Türkiye'nin güçlenmesini istemeyen dış güçlerin desteklediği teröre karşı mücadele" biçiminde sunmak konusunda oldukça titiz davrandı. Bütün burjuva partileri, tekelci basın, üniversiteler ve -elbette- camiler, cemaatler aracılığıyla, iç savaşın üstü bu söylemle kaplandı.

Tarihi gelişmelerde, bir ulusu oluşturan karakterler de etkin olurlar. 600 yıllık imparatorluk geleneğini miras alan Türk ulusu, henüz tamamen bu mirasın "büyüklenici" etkisinden kurtulamadı. Bu yüzden "Türkiye'nin güçlenmesini istemeyenler"e karşı sürdürülecek bir mücadeleye hak verenlerin, destek verenlerin sayısı, hiç de az olmadı. Ne de olsa bu, bir "dış düşman"a karşı verilen savaş gibi görünebilir. Şovenizm, işte bu geleneksel düşünce kaynaklarından ustaca yararlanmasını bildi ve iç savaşı gizledi. Elbette eylem, tamamen farklıydı. Yakılan ve bombalanan binlerce köy, açık sokak infazları ve tam listesi M. Ağar gibilerin ajandasında bulunan "bin operasyon", gizlice yürütüldü ya da Hizbullah-TİT gibi isimlere mal edil-

di. Tekelci sermaye, iç savaşın bütün sınıf gerçeğini ifşa eden bu eylemleri, elinden geldiğince gizlemeye çabaladı.

Artık mızrak çuvala sığmıyor ve iç savaşı gizlemek, giderek çoğalan bir çabayı gerektiriyor. Dahası, Şemdinli olaylarında görüldüğü gibi, tekelci sermaye, gizli faaliyetleri açığa çıkartıkça, kendini biranda "savunma" konumunda buluyor. Oysa iç savaş, öylesine keskinleşmiş, tarafların birbirlerine karşı attığı her adımın etkisi öylesine önemli sonuçlar doğurur hale gelmiştir ki, tekelci sermaye artık "savunma" konumuna geçemez. Bu konum onda büyük moral kaybına neden olmakla kalmıyor, pamuk ipliğine bağlı karşı-devrim cephesi her an dağılma tehlikesini yaşıyor. Şemdinli olaylarının, tekelci güçler arasındaki büyük kavgaya neden olması, durumun kritikliğine işaretti. Kısacası, sürekli yeraltına gömülen burjuva iç savaşı, artık orada nefes alamıyor, hareket edemiyor ve bu yüzden burjuva iç savaş yeryüzüne doğru itiliyor. Sermaye, bir daha savunma konumuna düşmemek için, bu dönüşüme ihtiyaç duyuyor.

Linçler, bu "açık iç savaş" politikasının, giderek öne çıkan bir unsuru haline geliyor. Tekelci sermaye saklamaya gerek duymuyor: yaşanan iç savaş toplumu zit kutuplarda topluyor ve birbirine karşı tahammülsüz hale getiriyor. Dahası, tekelliler şimdi bu kutuplaşmayı, açıktan ve organize biçimde, yaygınlaştırmak politikasını temel alıyor. Linçler artık "tehlikeli gidiş"ın işaretleri değil, alkışlanacak "güzel davranış" oluyor.

Ancak bire yüz olurlarsa ve ancak "polis" ağabeyleri tarafından desteklenirse burunlarını dışarı çıkartan bu ödlekin linççiler güruhu, yalnızca sınıflar mücadelesinin uzağında kalmış, bu anlamda sınıf mücadelesinin kazandığı emekçi içgüdüler ve karakter sağlamlığından nasiplerini alamamış bölgelerden derlenebilir. Bu bölgelerin sınıflar savaşındaki etkileri oldukça sınırlıdır. Konya-Bozkır, Seferihisar ve Akyazı bir yanda, Seydişehir, Aliağa

ve Gebze-Tuzla öbür yandadır. Sınıf savaşında nihai sonucun hangi tarafça belirleneceği ortadadır. Bu nedenle linçler, iç savaşı burjuvazinin lehine çevirmekte yetersiz kalacak, hatta karşı-devrime daha büyük zararlar verecektir. Bu korkak linççiler güruhunun sayesinde, karşı-devrimin karakter yoksunluğunun daha belirgin hale geleceğine kuşku yoktur.

Tekelci sermaye güçlü olduğu için değil, aksine güçsüz olduğu için, iç savaşı yürütmekte zorlandığı ve yenilgiler yaşadığı için, savaşın en arka cephesinde, kavganın en alt düzeyde ya da hemen hiç sürmediği bölgelerde, kitlesel linçlerle kendine moral kazandırma peşindedir. Bu çabaların, toplumu ikiye bölen iç savaşı daha belirgin hale getirdiğine kuşku yok.

Militarist Söylemde Büyük Yaralar

İç savaşı daha açık söylemler ve biçimlerle sürdürmek, tekelci sermayenin ideolojik cephaneliğinde beklenmeyen patlamalar meydana getirdi. Daha düne kadar “dış güçlerin maşası bir avuç terörist”e karşı savaştığını ve bu uğurda “vatan için şehitler” verdiğini her fırsatta tekrar eden militarist yapı, şimdi bir anda toplumu ikiye bölen bir çatışmanın ana mekanizması durumuna geliyordu. “Vatan uğruna şehitlik” söyleminin kutsal zırhının delinmesi, etrafındaki sis duvarının yavaş yavaş dağılması kaçınılmazdı. Mademki militarist yapı, bir dış düşmana karşı değil, bir halka ve bir sınıfa karşı savaş veriyordu. O zaman bu savaşta asıl büyük acıları yaşayan emekçi kesimlerin sorgulamalarından kaçınabilmesi mümkün değildi. Öyle de oldu. Uzunca bir süredir asker cenazeleri, il ve ilçe garnizonlarının, polislerin ve devlet memurlarının, tüm tekelci partilerin desteğiyle sokaklara döküldüğü şovenizm gösterilerine tanık oluyordu. Bütün bu patırtı, tantana, savaşın acısını yüklenen emekçi ailelerin yüreklerinin derinliğindeki çığlıkları boğmaya, kutsal şehitlik zırhı arkasında ezmeğe yönelikti. Ama,

emekçi yüreklerindeki yangını tamamen bastıramadılar.

Yakın zamanda asker cenazelerinde “yaralı askerlere helikopter gönderilmezken, general eşlerinin kuaföre helikopterle gittiği” söylentileri dile gelmeye başladı. Sonra, neden hiç yöneticilerin ve zenginlerin çocukları oralarda silah altına alınmıyordu? Ve nihayet Bursalı bir asker ailesi “benim oğlum şehit falan değil, anlamsız bir savaşta öldü” diyerek bu tepkileri doruğa çıkardı. Bu ailenin sonraki günlerde, baskılarla ve şantajla şovenist sözler etmesi, cenazede verilen tepkinin önemini azaltmıyor. Acılı annenin şu sözleri, artık “vatana şehit” söyleminin gücünü alıp götürün sınıfsal ve demografik değişimin özeti ni vermiyor mu:

“Oğullarımız askere giderken, diyecekmiz ki ya şehit ol ya gazi. Niye? Eskisi gibi vatana feda edecek kadar çok çocuk doğurmuyoruz ki!”

Acılı ailelerin bu ve benzeri sözleri, cephanelikte parlayan küçük bir kıvılcım etkisi yarattı. Tekelci sermaye, iç savaşı yer altından çıkarıp açık hale getirirken, böylesi durumlarla karşılaşacağını, belli ki hiç hesap edememişti. Sermayenin sözcüleri, cephaneliğin içinde patlayan kıvılcım telaşıyla, panik içinde sıçramaya başladılar. Askerlik yan gelip yatma yeri değildi ve aslında acılı asker ailelerinin bu tepkileri, “PKK’nin sinsi bir planıydı” vs. vs. Acılı aileleri teselli etme tahammülünden yoksun bir vicdansızlık, “vatan için şehit” söylemlerine indirilen ikinci bir darbe oldu.

Amed Kışkırtması

Diyarbakır’da sekizi çocuk on kişinin feci şekilde parçalanarak ölmesine yol açan bomba, tam da bu ortamda atıldı. Tekelci sermayenin bu bombayı patlatmaktaki iki amacı göze çarpıyor. Birincisi, mademki iç savaş daha açık biçimde yürütülecek, Kürt halkının tümüne, özellikle üzerine titredikleri çocukları katlederek, inkar ve imha siyasetini yürütmeye ne kadar kararlı ve gözü kara olduklarını gös-

termekti. En açık biçimine Filistin ve Lübnan topraklarında tanık olduğumuz bu “çocuk katliamı” politikası, teslim alınmak istenen halkı umutsuz ve geleceksiz bırakma taktikğine dayanıyor.

Bombanın ikinci hedefi, 1 Eylül’de İstanbul Mitingi’nde provası yapılan “yeni TMY” pratiğini hayata geçirmekti. Amed halkı, çoğunluğu çocuk bu kadar acı kurbanlar vermesi ve tekelci sermayenin adeta dalga geçmesine “biz yapmadık PKK yaptı” demesini sineye çekmez, onuruna yediremez. Tekelci sermaye, Amed halkını tanıyor, şu ya da bu şekilde açık katliama tepki vereceğini, tepkinin Mart sürecindeki gibi bir ayaklanmaya dönüşebileceğini hesaplıyordu.

Eğer Amed kışkırtmasında beklenen gerçekleşmiş olsaydı, İstanbul’da sadece küçük bir provasını gördüğümüz yeni TMY uygulamasının çok daha geniş çaplı ve çok daha kanlı bir pratiğini görecektik. Bu plan, özellikle Bağlar ve Sur beldelerinde yoğunlaşan, özlem ve istemleriyle çok daha radikal olan yoksulları, “Amed süreci”nden düşürmek için tertiplenmiş görünüyor.

Olaylar henüz durulmuş sayılmaz. Amed o soylu öfkesini, hala daha bir zehir gibi bağrında taşıyor, sabırla akıtmayı bekliyor. Amed’in sabrı daha çok denenecek, buna benzer bombalar yineleneyecektir. Tekelci egemenlik nihai çarpışmayı başlatabilmek için zorluyor. İç savaşın daha açık biçimlerde yürütülmesi, burjuvazinin geniş kitle kırılmalarından kaçınmasını getiren nedenleri de ortadan kaldırıyor.

İç savaş oldukça kanlı, acılarıyla dolu yeni bir evresine girdi. Bundan sonra artık, tam anlamıyla kutuplara itilen iki toplumun “nihai hesaplaşması” yaşanacak. Devrim için “erken final” yoktur. Proletarya, eğer olayların akışını kontrol edemiyorsa, o zaman kendi adımlarını olaylara göre uydurmakla görevlidir. Her devrim sürprizler, erken patlamalarla doludur. Açık bir iç savaşta cüret, atılım ve cesaret, sonucu belirleyecek öneme ulaşırlar. □

EN ZAYIF HALKALAR

ların eseri olacaktır. On milyonlarca insan, önlerine çıkan bütün engelleri aşacak, bütün kandırmacaları alt edecek bir karakter sağlamlığına hangi yoldan geçerek erişebilir? Bir parti ya da partiler grubunun ajitasyon ve propaganda yoluyla, bu muazzam gücü bir araya ge-

Emperyalizm çağıyla birlikte proleter devrimler çağı da başladığında, Lenin, devrimin koşulları üzerinde kafa yoran komünistlerin dikkatini önemli bir noktaya çekmişti: Emperyalizme dönüşen kapitalizm, tüm dünyayı bir ekonomik sistem altında toplamıştır, bu

yüzden bir ülkenin devrimi hazırlayan koşulları, tek tek ülkelerde değil, tüm dünyada aranmalıdır. Sistem, en zayıf halkasından kopacaktır.

“Emperyalist-kapitalist dünyanın en zayıf halkası” fikri 20. yüzyıl boyunca defalarca test edildi. Zayıf halkalar, sistemi iliklerine kadar titretmekle kalmadı, zaman zaman kırılarak, toplumsal devrimin ateşini sisteme taşıdılar.

Günümüzün 20. yüzyıldan farkı, “en zayıf halkı”nın bir dizi zayıf halkalara doğru genişlemiş olmasıdır. 21. yüzyılda artık, şu ya da bu “zayıf halka”dan değil ama bazen kıta çapında, bazen birbirine benzer özellikler taşıyan bir dizi ülkeden oluşan, en zayıf halkalar dizisinden bahsetmek mümkündür. Geçen yüzyıl boyunca emperyalizm, bütün bağımlı ülkelerde (ki sayıları yüzlerle ifade edilebilir) emek-sermaye çelişmesini son sınırına dek olgunlaştırmış, bu ülkelerdeki işçi sınıfını, hem fiziki hem de mücadele azmi açısından devrimin öncüsü olabilecek niteliklerle donatmış ve içinden çıkılamayan uzun bunalımın yıkıcı etkisiyle bu ülkelerde toplumsal devrim provaları defalarca sahneye konmuştur. Bu bir dizi ülkede işbirlikçi sermaye sürekli politik-ekonomik kriz içindedir, proletarya ve diğer emekçi katmanlar da büyüyen bir tehdit gibi sistemin karşısına çıkmayı sürdürüyorlar. Endonezya’dan G.Kore’ye, Nijerya’dan G.Afrika Cumhuriyeti’ne, Meksika’dan Şili’ye, Yunanistan’dan Türkiye’ye dünyanın bütün kıtalarında sistemin en zayıf halkaları, yan yana art arda dizilmişlerdir. Bu ülkelerde, bazen burjuva iktidarları alt üst eden, milyonları sokaklara döken büyük toplumsal mücadeleler, hiç durmaksızın sisteme öldürücü darbeler vuruyor.

Engel Tanınamaz Kararlılık Nasıl Yaratılır?

Bir ülkenin toplumsal devrimde zafere ulaşması için “zincirin en zayıf halkası” olması, elbette yetmez. Dünya çapında biçimlenen kapitalist sistem, bir ülkenin ekonomisini yıkımların ve devrimci patlamaların eşliğine getirebilir, ancak devrimci iktidarın zor yoluyla kopartılmasına doğru yürümesi gereken, bu ülkenin emekçi sınıflarıdır. Eğer “en zayıf halkalar”ın emekçi sınıfları, önlerine çıkacak bütün engelleri yıkıp geçecek bir kararlılığa ulaşmamışlarsa, zayıf halka çürür ama kırılmaz.

Bir devrim, milyonların eseridir. Günümüzde bağımlı ülkelerin muazzam nüfusları göz önüne alınırsa, devrim on milyon-

labilecekleri düşünülebilir mi? Kuşkusuz hayır. Eğer, ezici çoğunluğu sıradan ve ortalama bir toplumsal bilinçle donanmış emekçilerden oluşan on milyonlar, bizzat ekonomik yapı ve ortaya çıkan sınıf ilişkileri tarafından her seferinde daha radikal davranmaya itiliyorsa, bu radikalleşme eğilimini bertaraf edebilecek mekanizmalar felç olmuşsa, işte ancak o zaman, “kemik kıran parti”nin çağrıları, on milyonların kendi deneyimleri tarafından doğrulandıkça, toplumsal devrimin esas gücü haline gelir.

On milyonlarca mülksüzün en kararlı mücadeleye atılmasını engelleyen mekanizmalardan söz ederken, nelerdir bunlar? Yüzlerce farklı etken vardır. Ama bütün bunlar içinde en önemlisi, ekonomik etkenlerdir. Sermaye, ekonomik yapıyı öylesine bir biçime sokar ki, proletarya arasından, çıkarları en yoksullardan farklı bir kesimi ortaya çıkarır, bir orta kesim-orta sınıf oluşumunu özendirir, besler ve en yoksulların saflarını, bu orta sınıf etkileriyle bozar, karakter bozukluğunu en yoksullar arasında yayar. Bir ekonomik yıkım anında kendini bir anda kapı önünde bulan işçiler, ya da borç batağında tüm mülklerini kaybetme tehdidi yaşayan küçük-burjuvalar, eğer ekonomik gelişmelerle durumun düzeleceğine dair bir umut kırıntısı yaşıyorlarsa, e-

sasta umutsuzluğun beslediği radikal eylemlere ayak uyduracaklardır.

Marksist-Leninistler, somut durumun tahlilini yaparken, devrimci romantizmin etkisinden kurtulmakla yükümlüdürler. Örgütsüz, kararlı bir öncülüğün yönlendiriciliğinden uzak milyonların, burjuvaziyle her çatışmalarında, sonuna kadar gidecekleri, devrimci romantizme özgü bir beklenti olabilir. Oysa gerçek tersinedir, kendi öz çıkarları gereği egemen burjuva sınıfla sürekli çatışma içinde olan milyonların ezici çoğunluğu, geleneksel düşünmenin etkisiyle, bu çatışmayı bir uzlaşma ile noktalama eğilimindedirler. On milyonların, her türlü uzlaşmayı ellerinin tersiyle itip, sonuna kadar gidecek bir savaşım cephesinde toplanmaları, yalnızca tarihin en devrimci zirvelerinde ortaya çıkar. Bunu dışındaki zamanlarda on milyonlar, egemenlerle sonuna kadar kararlı bir savaşıma girmektense, biraz daha dışını sıkıp dayanma ve ayakta kalmayı sağlayacak bir uzlaşmayı elde etme yolunu seçer. Emekçilerin, geleneksel düşünce ve yaşam tarzlarında, ekonomik yapı ve sınıf dengeleri tarzından desteklenen bu eğilimleri, her türlü oportünizmin toplumsal tabanını o-

luşturur. “Kemik kıran parti” ise, sürekli yaptığı kararlı ve sonuna dek gidecek mücadele çağrılarıyla, emekçilerin ezici çoğunluğunun etkisi altına alan bu “karakter bozucu” eğilimi değil, bir başka emekçi eğilimini, kendi kararsızlığını tümüyle üzerinden atmış bir öncünün milyonların ruh halini de belli koşullarda etkileyeceği o “devrimci arayış” eğilimini beslemeye devam edecektir.

Krizler, Patlamalar ve Frenler

Söylediklerimizi, 2001 yılı krizi bağlamında gözden geçirelim. Beş yıl önceki ekonomik yıkım, milyonlarca emekçiyi sokaklara dökmüştü fakat yıkıma neden olan ekonomik yapı ve bu yapının öznesi olan sınıflar arasındaki ilişkiler, emekçiler üzerinde sonuna kadar gidecek ve radikalleşecek bir etki yaratmaktan uzaktı. Tersine, ekonomik yapı, krizi, tepeden aşağıya doğru yuvarladığı kartopunu, fazla büyümeden parçalayıp dağıtacak mekanizmalara sahipti. Daha doğrusu, çığ, dağın farklı ve zafere gidecek bu savaşım için pek de uygun olmayan bir bölgesinden kopup gelmişti.

2001 öncesinde sanayi, tekstil ihracatına dayanan bir yapının ağırlığı altındaydı. İhracatın önünü açan her gelişme, binlerce yeni atölye ve fasonlara hayat veriyordu. İç pazar ve tüketim, henüz bu denli dışa bağımlılık göstermiyordu. Bankacılık ve kredi de buna göre biçimlenmişti. Kredide ağırlık “iç borç” zincirindeydi.

İç borç zincirinin bir ucunda Merkez Bankası, diğer devlet bankaları ve Hazine gibi kurumlarıyla devlet, diğer uca ise küçük üretici ve ticaret erbabı vardı. Zincirin ana halkalarını oluşturan bankalar, yüksek faizden mevduat toplar, toplanan paralar devletin bono ve tahvil gibi kâğıtlarına yatırılır ve devlet de bu paraları Ziraat-Halk Bankası aracılığıyla faizli kredi olarak küçük üreticilere dağıtırdı. Saadet zinciri, devlet bankalarının büyük zararlar açıklamalarıyla koptu. Gecelik faiz bir anda yüzde 10.000’e fırladı. Borç zincirinin sonundakiler, küçük üretici ve esnaf “Yandı anam keten helva!” diyerek, sokakları doldurdular. Ama borç zincirinin ana halkası devlet kurumlarının elindeydi; her şey yeni bir “borç düzenlemesi”ne bakıyordu. Öyle de oldu. Küçük mülk sahipleri, devlet bankalarına olan borçlarının faizlerinde indirim olacağını, erteleneceğini duyunca, öfkenin yerini minnet duyguları aldı.

2001 krizinde, işçi sınıfına gelince... Öncü devrimci işçiler üzerinde hala 19 Aralık’ın şoku vardı. Diğer işçiler, borç zincirinin dışındaydılar, bu yüzden yangının patlama anında, olayların dışında kal-

dılar. Ama bir süre sonra, esnaf ve çiftçi, işlerin daha iyiye gideceğine kanaat getirerek sokakları minnet duygularıyla terk ederken; krizin tüm yükünü işçiler çekti; kapı önüne konulan işçilerin sayısı sürekli arttı. Sanayinin kalbi tekstil bile, yüzde 100’ün üzerine çıkan devalüasyon nedeniyle krizden umutla çıktı. Her devalüasyon ihracatı arttırır. Böylece, kapı önüne konulan işçilerin bir kısmı tekstilde iş bulurken, geride kalanların iş bulma umudu, bir süre daha diri kaldı.

Şu an, içinde geçmekte olduğumuz bunalım dönemi, 2001’den daha fazla unsurlara sahip. Borç zinciri örneğin, daha uzun. Bir ucu New York ve Londra’daki fon yöneticilerine uzanıyor, diğer ucu ise, küçük mülk sahiplerinden öteye, ücretlilerin önemli bir kesimine dek varıyor. Sanayide ise, hem tekstilin ağırlığı gitti, hem de ithalata bağımlılık genelde iki kat arttı. Borç zinciri içinde devlet bankalarının hemen hiç bir ağırlığı yok. Bu nedenle, saadet zinciri kırıldığında, “devlet düzenlemeleri” bir işe yaramayacak. Borç batağının içine, işçi sınıfının en iyi örgütlenmiş kesimleri de çakılmış durumda. Bu kez işçi sınıfı sokaklardan uzak duramaz. Ayrıca, ithalat bağımlılığı sanayi üretimini tümüyle teslim aldığından, borç zincirinin kırılmasıyla ortaya çıkacak devalüasyon, kapı dışarı edilen işçilerin bir kısmına hemen yeni bir iş alanı açmayacak.

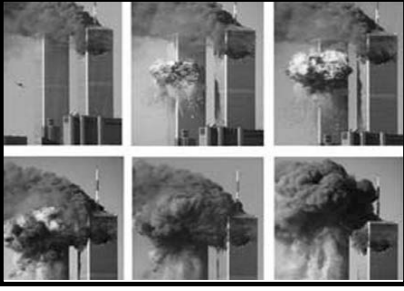
2001’den farklı olarak, günümüzün sanayi ve kredi yapısı, bunalımın harekete geçirdiği sınıflara bir karşı-fren yapacak mekanizmalardan yoksun görünüyor. Buna bir de emekçilerin bu

süreçte elde ettikleri bilinç eklenmelidir. Emekçiler rahatlıkla gördüler ki; ekonominin tüm göstergeleri düzelebilir, mesela enflasyon düzeltilir, ama kendi yoksullukları hiç değişmez. Emekçileri son yıllarda “oturup bekleme-sabredip dişini sıkma” tavrına iten “güzel ekonomik göstergeler” de etkisini kaybettiler.

Çektiği acıların derinliği, ihtiyaçlarının yakıcılığı nedeniyle, herhangi bir hareketi kararlılık noktasına doğru iteleyen “işsizler”in sayısı, son beş yılda oldukça arttı. İşsizlik, bir toplum için pimi çekilmiş bir bombadır, eninde sonunda patlar. Son yıllarda, iş aramaktan tümüyle vazgeçeceklerin sayısı 2 milyonu aştı. İş aramaktan vazgeçmek, toplumsal umutsuzluğun son noktasıdır. Burada, tek tek kişilerden değil, 2 milyonu aşkın kitlesiyle, koca bir sınıfın umutsuzluğundan bahsediyoruz. Umutsuzluğa düşen bir sınıf çalınca atımların dayanağı olur.

Kısaca, en zayıf halkanın, en kararlı krizini yaşıyoruz. İşlerin düzeleceğine dair tek bir karşı-etki ya da fren yapacak bir unsur, şimdilik ortalarda görünmüyor. “Kemik kıran parti”nin çağrılarının her yerde yankı bulacağı bir dönem yaşıyoruz.□

On milyonların, her türlü uzlaşmayı ellerinin tersiyle itip, sonuna kadar gidecek bir savaşım cephesinde toplanmaları, yalnızca tarihin en devrimci zirvelerinde ortaya çıkar. Bunu dışındaki zamanlarda on milyonlar, egemenlerle sonuna kadar kararlı bir savaşıma girmektense, biraz daha dişini sıkıp dayanma ve ayakta kalmayı sağlayacak bir uzlaşmayı elde etme yolunu seçer. Emekçilerin, geleneksel düşünce ve yaşam tarzlarında, ekonomik yapı ve sınıf dengeleri tarzından desteklenen bu eğilimleri, her türlü oportünizmin toplumsal tabanını oluşturur. “Kemik kıran parti” ise, sürekli yaptığı kararlı ve sonuna dek gidecek mücadele çağrılarıyla, emekçilerin ezici çoğunluğunun etkisi altına alan bu “karakter bozucu” eğilimi değil, bir başka emekçi eğilimini, kendi kararsızlığını tümüyle üzerinden atmış bir öncünün milyonların ruh halini de belli koşullarda etkileyeceği o “devrimci arayış” eğilimini beslemeye devam edecektir.

Beş yıl önce bütün dünya iki uçanın NewYork'ta İkiz Kuleler'e çarpma görüntüleriyle sarsılıyordu. Kısa bir süre sonra Kuleler çökecek, yükselen toz bulutları ile insanlığın geleceği karartılmak istenecekti. ABD'nin faşist yönetiminin olayın hemen ardından yaptığı açıklamalar, bir savaş ilanı niteliğindedir. Dünya birden bire değişmişti. "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak"tı.

Olayın tozu dumanı dağılmamışken senaryo oynanmaya başlamıştı bile. Önce o enkaz yığının altından her nasıl olduysa "saldırganların pasaportları" bulundu. Sonra da Bush'un ağzından savaş ilanı geldi. İkiz Kuleler'in yanmaya başlamasıyla fitili ateşlenen Üçüncü Dünya Savaşı başlamış oldu.

Savaşın başlamasının beşinci yılında Taksim Ayışıği Sanat Merkezi'nde düzenlenen etkinlikle Üçüncü Dünya Savaşı ele alındı. Etkinliğin ilk bölümünde, 11 Eylül'ü konu alan, 11 ülkeden 11 yönetmenin kısa metrajlı 11 filmi izledik.

Etkinliğin ikinci bölümü, III. Dünya Savaşı üzerine bir söyleşiydi. Konuşmayı yapan Süleyman Acar, konuşmasına, ilkel dönemin dışında tüm dönemlerde yapılan savaşların özel mülkiyete bağlı olduğunu söyleyerek başladı. Daha önceki iki dünya savaşının emperyalist dönemde gerçekleştiğine dikkat çeken Acar, bu savaşların paylaşım savaşları olduğunu ekledi. Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası sonucu gelişmesini tamamlamış emperyalist ülkelerin, ihtiyaçları olan pazarları elde etmek için sudan gerekçelerle yeniden pazar paylaşımı için savaşları başlattığını söyledi.

S.Acar konuşmasında özetle. "Çağımızın savaşları asla yüzeyde görülen nedenlere dayanmaz. Dile getirilen gerekçelerle tam bir düzmedir. Bu, sermayenin gerçek istek ve amaçlarını açıkça ortaya koyamamasından kaynaklanır. O, kendi özel çıkarlarını tüm toplumun çıkarları olarak göstermek zorunda. Oysa küçük bir azınlığın çıkarlarını bu çağda tüm toplumun çıkarları olarak göstermek mümkün değil. Bu yüzden

11 EYLÜL'ÜN YILDÖNÜMÜNDE TAKSİM AYIŞIĞI'NDA ETKİNLİK

sermaye, daima yalanlara, demagojiye, çarpıtmalara başvurmak zorundadır. Hepiniz bilirsiniz. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı, bize okulda öğretildiğine göre Sırp bir öğrencinin Avusturya-Macaristan velihtını öldürmesiyle başlar. Bu ne değerli velihtmış ki onun yüzünden tüm bir Avrupa, hatta Uzakdoğu ve Amerika birbirine giriyor!

II. Paylaşım Savaşı Polonya'nın Alman sınırına saldırıp SS sınır muhafızlarını öldürmesiyle başlar. Gazetelerde tam sayfa ölü SS sınır muhafızı görüntüleri yer alır. Savaşın sonunda Nazi Almanyası yıkılıp arşivler ele geçtiğinde bunun tam bir düzmece olduğu, o ölü muhafızların, toplama kamplarından esirler olduğu ortaya çıkar. Yani naziler, toplama kamplarından tutsakları alır; onlara SS giysisi giydirir; onları öldürür; sınıra yerleştirir, fotoğraflarını çeker ve dünya kamuoyuna gönderir. Devam edelim. Ünlü Kore savaşı, resmi tarihe Sosyalist Kore'nin 38. enlemi geçip Güney'e saldırmasıyla başladığını yazar. Gizliliği kaldırılan ABD Dışişleri belgelerinden açığa çıktı ki,

ABD işgalindeki Güney, defalarca saldırılarda bulunuyor. Sonra büyük bir saldırı başlatıyor. Kuzey buna karşılık verince hızla çekiliyor. Kuzey birlikleri bu saldırganların peşinden sınırı geçmiş oluyor. Ama tüm dünya bu olayın sadece bu son kısmını biliyor! Başka bir örnek. ABD'nin Vietnam savaşına fiilen girişi, Tomking Körfezi'nde bir ABD kruvazörüne sosyalist Vietnam birliklerince saldırılmasıdır. Böyle bir olayın asla yaşanmadığı daha sonra açığa çıkacaktır. Tüm bu yalanların yıllar sonra açığa çıkması, yaşanan savaşları ortadan kaldırmıyor. Sonuçta sermaye, her seferinde önceki-

ni aşan ölçekli yalanlara, mizansenlere başvurarak başlattığı savaşlar için yığımlardan destek almaya çalışıyor. Belirli ölçülerde bunu başarıyor da.

Burada şunu söylemek gerek. Her geçen gün bu savaşlara dayanak oluşturacak yalanların ve mizansenlerin çapı büyüyor. İlk savaşı düşünün. Basit bir gerekçe. Bir velihtın öldürülmesi. Günümüze doğru geldikçe mizansenlerin ve yalanın çapı büyüyor. Neden? Tek bir cümle ile özetlemek gerekseydi, sermayenin toplum üzerindeki egemenliğinin sürekli aşıldığını ve artık egemenliğini yitirdiğini söylemek gerekirdi. Egemenliği sürekli aşınan sermaye, her defasında daha büyük yalanlara, daha büyük düzmelere ihtiyaç duyar hale geliyor. Son örneğe bunun korkunç boyutlara geldiğinin itirafı oluyor. 11 Eylül'de İkiz Kuleler'in yıkılması ve binlerce insanın ölümü.

.... İlk iki paylaşım savaşında emperyalist kampta İngiltere'nin egemenliği vardır. Bu savaşların çıkma sebebi, geriden gelen ama sıçramayla diğer rakiplerini yakalayan genç emperyalist ülkelerin dünya pazarından pay istemeleridir. Çünkü tüm dünya paylaşılmıştır ve onlar için boş alan kalmamıştır. Her iki dünya savaşı, değişen emperyalistler arası güç ilişkilerine göre pazarların yeniden paylaşılma gereğidir. Ve sonuçları buna göre olmuştur.

.... 11 Eylül provokasyonundan sonra ise, emperyalist dünya sosyalizmin yükselişine karşı kendini korumak için işçi sınıfına, emekçilere, dünya halklarına karşı bir savaş açmak için düğmeye bastı.

İkiz Kuleler'in yıkılmasından hemen sonra ABD 'Vatanseverlik Yasası' nı çıkardı. Bir gecede tüm demokratik kazanımlar gaspedilmiş oldu. Benzer bir yasayı, özellikle Londra Metro'su'ndaki patlamalardan sonra İngiltere çıkardı. Polise çok geniş yetkiler verilirken insanlar, ceplerindeki gazete makaleleri yüzünden tutuklanmaya başladı. Savaşın hedefi belli idi. Tüm kapitalist dünyada ardarda gerici yasalar çıkarıldı. Emeğe yönelik saldırı yoğunlaştı." dedi.

Süleyman Acar'ın konuşmasının bitiminden sonra dinleyicilerden gelen sorularla tartışmalara geçildi. □

“Gücüyle, bilinciyle, korkusuz yüreğiyle, düşmanı yenmek için ilerleyen devrimci işçiye bin selam”

10 Temmuz'da greve çıkan ve işten atılan Akmercan temizlik işçilerinin açtığı “İşe İade” davası Eyüp 2. İş Mahkemesi'nde 12 Eylül günü başladı. İlk duruşma 12 Eylül saat 14:00'da yapıldı. Gerçekleşen duruşma daha fazla sanığın dinlenmesi gerekçesiyle 29 Eylül saat 10:00'a ertelendi.

Akmercan temizlik işçileri duruşma saatinden önce Eyüp Adliyesi önünde toplandı. Daha sonra üzerinde “Haklıyız Kazanacağız / Akmercan İşçileri” yazılı pankartlarını açtılar. Ve grevin 62. günü olduğunu belirten konuşmalar yapıldı. Yaşadıkları onca maddi ve manevi sorunlarına karşın birlik, beraberlik içinde, aynı kavgada omuz omuza olmanın verdiği mutluluk işçilerin gözlerinden okunuyordu. Ve sık sık attıkları sloganlarla tüm Eyüp'ü inletiyorlardı. Duruşmaya birçok işçi eşi ve çocuğuyla birlikte gelirken, Gazi Ayışığı

Sanat Merkezi çalışanları ve daima işçilerin yanında olan şair Ruhan Mavruk da destek için orada bulundular. Mahkeme saati beklenirken yapılan sıcak sohbetlerle zaman hızla geçiyordu ve duruşma saati gelmişti, kısa bir açıklama yapıldı daha sonra megafon grevdeki Akmercan temizlik işçilerinden bir işçinin 12-13 yaşlarındaki oğluna uzatıldı, o da; “Ben işçi çocuğuyum, ben emekçi çocuğuyum. Sonuna kadar babamın yanındayım. Babamın hakkını istiyorum” dedi. Daha sonra avukatları Murat Ak'la beraber temsilci işçiler, mahkeme salonuna giderken diğer işçiler de dışarıda arkadaşlarını beklediler. O sırada Mücadele Birliği dergisi olarak greve çıktıkları ilk saatten beri yanlarında olduğumuz Akmercan Temizlik işçileri ve eşleriyle sohbet ettik. Yine ilk günden beri işçileri yalnız bırakmayan, ve grevdeki eşine ve diğer işçilere sonuna kadar destek olan, her akşam iş dönüşü işçileri ziyaret eden, onlarla maddi manevi tüm olanaklarını sonuna kadar paylaşan Hayriye Altun'la Akmercan greviyle ilgili olarak kısa bir sohbet gerçekleştirdik. Hayriye abla işçilerin sonuna kadar haklı olduğunu belirterek; “Ben çocuğuma bakıyorum, merdiven siliyorum.. Geçimimiz gerçekten çok zor. İlk çadır kurulduktan beri burayım, onlarla beraberim, bir lokma

AKMERCAN DİRENİŞİ SÜRÜYOR

ekmekleri yoktu yiyecek. Benim mahkemeyi kazanacaklarına son derece güvencim var. Biz kazanacağız başka çaresi yok. Ben bu arkadaşların direnişini gördüm, soğuk gecelerde nöbet de tuttum, bu arkadaşlarımızla her şeyimizi paylaştık.

Yaptıkları grevde son derece haklılar. Biz kışın evimizdeyken, onlar bir metre karın içinde çöp topladılar 450 milyon maaşa, hiç bir sosyal güvenceleri de yok. 450 milyona bu insanlar ne yapsın, nasıl geçinsin, ne yiyip ne içecek. Onlar kışın aç karnına çalıştılar, o kadar kar, yağmur yediler. Çalışırken yemek yiyecek paraları bile yok. Niye bir çocuğumuzu mağazaya götürüp giydiremeyelim, niye meyve sebze satan seyyar satıcılar geçiyor, onlar geçerken ben çocuklarımı evin içine sokuyorum, niye? Nefisleri çekmesin diye; bir şey istemesinler diye.

Bugün ilk mahkemeleri var, ben de onlara destek olmak için geldim, sonuna kadar onların yanındayım. Bu mahkemeyi onların kazanacağına inancım sonsuz. Haklı olan biziz. Mahkemeyi de biz kazanacağız. Hakkımızı alacağız.” dedi. Biz de sonuna kadar destek olacağımızı belirttik. Ve daha önce grev çadırına yapılan saldırıda gözaltına alınan işçilerden olan Zaim Özoluk ile konuştuk. Zaim abi mahkemeye gelmeden önce grev çadırını çi-

çeklerle süslediğini belirterek bundan şöyle bir sonuç çıkardığını söyledi; “Biz burada greve çıktığımızda daha tohumduk ve burada filizlenip boy verdik, burada bizden sonrada bu yola çıkacaklar burada filizlenip yeşersin diye.. böyle bir anlam çıkardım” dedi ve tepkili bir şekilde ekledi; “450 milyon maaşla 300 milyon kira veren insanlar bunlar. Bu insanlar süper insanlar süper süper!” Yine grevdeki işçilerden biri olan Mahmut Orhan'la da konuştuk. İlk greve çıktıkları gün açlık grevi yaptıklarını belirten Orhan “Ne olursa olsun biz davamızdan vazgeçmedik. Biz bu mahkemeyi hep beraber kazanacağız. Bu çadırın devam etmesini ve dernekleşmeyi istiyorum.

(...)İşçiler de önce uyanmamıştı ama şimdi direnişe girdik hepsi uyanıyorlar. Bize destek veren herkese teşekkür ederim. Ne olursa olsun bize destek versinler, taşeron firmalara bir son verelim, bu haksızlığa zulme son verelim. Ben kısaca bunları diyorum” dedi. Biz işçilerle sohbetimizi sürdürürken duruşma sona erdi. Ve işçileri temsilen mahkemeye giden işçiler geldi. Dışarıda bekleyen işçiler arkadaşlarını sloganlarla karşıladılar; “Akmercan İşçisi Yalnız Değildir”, “İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız” Temsilen giden işçilerin gelmesiyle birlikte işçiler adına açıklama yapan Abidin Ateşoğlu mahkemenin 29

Eylül sabah saat 10.00'a ertelendiğini söyleyerek; "Bizler 450 milyon maaş alıp 300 milyon kira veriyoruz. Soruyoruz size 150 milyona insanca bir yaşam sürdürülebilir mi? Bizler 150 milyona insanca bir yaşam sürdürülemediğini biliyoruz. Sizler böyle yaşamayı hak etmiyorsunuz, bizler böyle yaşamayı hak etmediğimiz için direnişe geçtik. Yalan beyanatlarla bizleri teslim almaya çalışan, tarafsız bırakmaya çalışan insanlara karşı da direnişimiz 62 gündür devam ediyor. Direniş çadırının önemi çok büyük. Direniş devam edecek öyle ya da böyle." dedi. Daha sonra daima grevdeki işçilerle birlikte olan şair Ruhan Mavruk da işçiler için bir dörtlük şiir okudu ve bugün sanatçının bir görevinin de grev çadırlarında olmak olduğunu ifade ederek; "Yaşasın dünya halklarının kurtuluşu, Yaşasın direnişimiz, Sonuna kadar direneceğiz" dedi. Ve atılan sloganların ardından halay parçaları söylenerek, avukatın duruşmadan çıkması beklendi. İşçilerin avukatı Murat Ak geldikten sonra kısa bir bilgilendirme yapıldı. Ve işçiler araba tutarak hep birlikte grev çadırına şantiye önüne gittiler. Orada da grevin 62. günü için halaylar çekildi.

Şu an Akmercan Temizlik işçileri grevlerine büyük bir kararlılıkla devam ediyorlar. Ve desteklerini sunan herkesle bir bardak çaylarını ve sıcak sohbetlerini paylaşmak için bekliyorlar.

MAHKEMEDEN BİR GÜN SONRA GREV ÇADIRINA SALDIRI

13 Eylül: Grevdeki Akmercan temizlik işçilerinin açtığı "İşe İade" davasının ilk duruşması 12 Eylül'de yapılmıştı. Mahkemenin hemen ertesi günü, grevleri-

nin 63. gününde Akmercan işçilerine ikinci kez saldırı gerçekleşti. Saldırı sırasında grev çadırında tek başına bulunan Abidin Ateşoğlu, saldırının akşamüzeri dört civarında gerçekleştiğini belirterek; "Akşam üzeri dörtte polis eşliğinde zabıta geldi. Yanımda grevdeki işçilerden bir arkadaşın küçük kızı vardı, öyle gözleri dönmüştü ki küçük kızı bile görmediler hemen onu uzaklaştırdım. Daha sonra gözlerime biber gazı sıktılar ve beni vahşice darp ederek uzaklaştırdılar." dedi. Grev çadırının yıkıldığını ve orada çay demlemek için bulunan piknik tüpü de dahil her şeye zabıta tarafından el konulduğunu dikkat çeken Ateşoğlu, üzerinde "Haklıyız Kazanacağız / Akmercan İşçileri" imzalı asılı pankartı da götürdüklelerini, hiçbir saldırının kendilerini yıldıramayacağını, sağlık durumunun iyi olduğunu yalnızca başının kanadığını ifade etti. Bizlerde Mücadele Birliği Dergisi ola-

rak saldırı haberini duyar duymaz işçilerin yanına gittik. Biz gidene kadar tekrar eskisinden daha güzel bir çadır kurmuşlardı. Yalnızca çadırlarını tekrar kurmakla kalmamış aynı zamanda üzerinde "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" yazılı pankartı da hazırlayıp asmışlardı. Neşelerinden hiç bir şey kaybetmeyen Akmercan işçilerinin söyledikleri tek söz, yapılan her şeyi özetler nitelikteydi: "Biz ilk çadırımızı yıktıklarında da söylemiştik. Onlar yıkar biz anında tekrar daha güzelini yaparız. Ama bu üç oldu artık yeter, haklarını doldurdular bundan sonra bu dört olmaz."

NOT: Akmercan temizlik işçilerine daha önce de grevlerinin 25. günü 4 Ağustos Cumartesi günü polis zabıta eşliğinde saldırı ve grev çadırında bulunan üç işçiyi zorla darp ederek gözaltına almıştı. Gözaltına alınan işçiler aynı günün akşamı serbest bırakılmış ve bu olaydan dolayı davacı olmuşlardı. Yapılan bu saldırıda da grev çadırı yıkılmış, tüm eşyalara el konulmuştu fakat işçiler büyük bir kararlılıkla eski çadırın iki katı büyüklüğünde bir grev çadırı yapmışlardı.

AKMERCAN İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR! YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

YOKSULLUK

KADER DEĞİL

İnşaat işçileri, tekstil işçileri, fabrika işçileri ve maden işçileri, aldığımız maaş size yetiyor mu? Kira, su elektrik, yol parası ödemeye bile yetmiyor. Bir de evliysen, çocukların okul, kıyafet, sağlık masrafları... Hele hele sigortadan da yoksa yandın.

Ah, ah! İşçinin halinden anlamıyorlar. Hele patronlar yok mu patronlar? İşçi aç mı, susuz mu, yorgun mu hiç düşünmezler. Onların düşündüğü tek şey, az maaş verelim, SSK'larını yapmayalım, mesai yaptıralım, gece-gündüz çalışıp bizi ve devletimizi zengin etsinler. Yalan mı işçi arkadaşlar? Biz bunlar gibilerini zengin ettikçe zenginler varoluyor ve biz işçiler hiçbir şeye sahip olamıyoruz. Biz çalıştıkça onlar bizim sırtımızdan emeklerimizi sömürerek daha da zengin oluyorlar. Buna izin vermemeliyiz, çalışan eller, yorulan bedenler bizim. İnsan gibi yaşamak, sınıfsız sömürsüz, açlığın olmadığı, yoksulluğun olmadığı bir dünyada yaşamak bizim de hakkımız. Bizim onlardan farkımız ne? İşçi olmamız mı?

İşçiler, yoksulluk uykusundan uyandığınız o gün ayaklanmalar başlattığımızda, zaferi kazanan siz olacaksınız.

Y.E. Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi/ İkitelli

DEVİRİMİ ENGELL

Geçtiğimiz haftalarda Diyarbakır'da bir otobüs durağında patlatılan bomba tekrar tekrar işaret ettiğimiz bir gerçeği savaşın acı diliyle kanıtladı: Tekelci sermaye sınıfı artık ne topluma egemendir ne de toplumu yönetebiliyor. Türk burjuvazisi, düzeni ayakta tutabilmek için toplumun ezici çoğunluğuna karşı; yani işçi sınıfına, diğer emekçi sınıflara ve Kürt halkına karşı savaşıyor. Bu, yeni değil, uzun yıllardan beri süregelen bir durumdur.

Diyarbakır'da çoğu çocuk on Kürt yurttaşın ölümüne yol açan bombayı devlet güçlerinin patlattığından şüphe yok. Bu katliamı yapanların devletin resmi ya da gayri resmi görevlileri olmalarının hiçbir önemi yok. Bombanın pimi, tekelci sermaye sınıfı adına, düzen adına, özel mülkiyetin korunması ve kutsanması adına çekilmiştir. Demek ki, burjuva sınıf, düzeni ve özel mülkiyeti korumak için hiçbir vahşetten kaçınmayacağını toplu çocuk katliamıyla bildirmiş oluyor. Ama bu, aynı zamanda, dengesizliğin itirafı olarak da kabul edilmelidir. Hiç şüphe yok, toplumu yönetmesi gereken yerde toplumun ezici çoğunluğuna karşı savaşan bir sınıf dengesini yitirmiş bir sınıftır.

Hiç abartma kaygısına düşmeden rahatlıkla iddia edebiliriz ki, faşist devletin tarihi bir katliamlar dizisi tarihidir. TC'nin kurucuları Osmanlı'nın yıkıntıları üzerinde yeni devletlerini inşa ederlerken atalarının katliam gelenek ve politikasını da miras almışlardı. Katliamla ayakta durmak, TC'nin kuruluş felsefesinde var. Onun için Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana başta Kürt ulusu olmak üzere, emekçi sınıflara ve ulusal topluluklara karşı yönelik katliamların haddi hesabı yok. Buna Yeniçerilerin yağmalama geleneğini de eklemeliyiz. Kısacası, toplu katletmek ve yağmalamak, düzenin başlıca savunma araçlarıdır.

Ama özellikle son onaltı yılda gerçekleştirilen sayısız katliamı sadece geçmişten devralınan gelenek ve mirasla açıklamak doğru değil. Elbette, geçmişin miras ve geleneği karşı-devrim güçlerine kısıcılıkta büyük bir kolaylık ve rahatlık sağlıyor. Fakat katliam politikasının nedenlerini üretim ilişkilerinde, sınıflararası güç dengelerinde ve sınıf savaşının erişmiş bulunduğu düzeyde aramak lazım. Burjuva sınıf onaltı yıldır düzenini, egemenliğini ve özel mülkiyeti savaşarak, katliamlara başvurarak, onbinlerce insanı zindanlara doldurarak ayakta tutmaya çalışıyorsa bunun anlamı gayet açıktır: Düzen ve özel mülkiyet "proleter vandalların, baldırı çıplakların ve özgürlüğe susamışların" ciddi tehdidi altındadır. Düzen ve özel mülkiyet gerçek bir tehlikeyle karşılaştığında o şık giyimli, sosyetik, kibar burjuva bay ve bayanların kısıcılıkta, terörde, vahşette hiç bir sınır tanımayaacaklarına tarih sayısız kez tanık olmuştur. Ve şimdi, düzenin, özel mülkiyetin, kutsal sınırların Cumhuriyet tarihinin en ciddi tehdidiyle karşı karşıya olduğu gerçeği, faşist devletin en ali makamı, yani Genelkurmay Başkanı tarafından itiraf edilmiş durumunda.

Bir Adım İleri İki Adım Geri

Öyleyse, faşist devletin düzen, mülkiyet ve burjuvazi adına hiç bir vahşetten kaçınmayacağını ilanı olarak Diyarbakır katliamını "TİT" rumuzuyla üstlenmesinde şaşılacak bir şey yok. Bu katliamın öncekilerden farkı şu ki, faşist devlet ilk defa, "TİT" rumuzuyla da olsa, bir katliamı açıktan üstlenmiştir. Bu bir kararlılık gösterisiydi ve taze Genelkurmay Başkanı'nın saldırgan demec ve ruh haliyle uyumlu bir tavır idi. Göreve gelir gelmez bir Osmanlı saray celladının ruh haliyle "boğmak, öldürmek, yok etmek" sözcüklerini dilinden düşürmeyen Paşa hazretlerinin "iyi çocukları" Şemdinli'den sonraki ilk icraatlarını yapmakla kalmayıp yaptıklarını üstlendiler de... İlk defa rastladığımız bu durum bir gözdağı, bir yıldırma, bir korku salma girişimiydi. Bu girişimi bir de "ölen her asker ve polis için Diyarbakır'da on Kürdü öldürecekimize şehit kanyla oluşmuş bayrağımız üzerine and içeriz" kükreme taklidiyle desteklemeye çalışılsa da bunun bir kedi miyavlamasından ibaret olduğu çok geçmeden anlaşıldı.

Katliamın iki ülkenin emekçi halklarında, ama özellikle de Kürt halkında, yarattığı öfke; korkudan sinmek yerine Kürt halkının daha bir kararlı ruh haliyle ayağa kalkması, faşist devlete ve tekelci sermaye sınıfına anında geri adım attırdı. Kedi miyavlaması formundaki kükremler yerini "ben yapmadım, o yaptı" manevrasına bıraktı. Burjuva sınıf, devrimi engellemek için attığı adımın yarattığı sonuçtan bir kez daha korkuya kapıldı. Öncelikle Diyarbakır halkı patladı patlayacak noktasına gelmişti. Burjuva sınıf Diyarbakır'da patlayacak bir ayaklanmanın orayla sınırlı kalmayacağını bilebilecek kadar deneyim sahibiydi. Bunun üzerine katliamı kendisinin değil de UKH'nin yaptığını kanıtlamak için bütün güç ve olanaklarını devreye soktu. Bir yandan böyle geri adım atarken öte yandan Özel Harekat Birlikleri, askeri güçler vb ile şehri kuşatma altına alıyordu. Faşist devlet bu çabalardan sonuç alamayacağını Diyarbakır halkının gece sahalara kadar süren eylemlerinden anlamış olmalı. Bütün burjuva basın Diyarbakır'ı barut fıçısına benzetiyordu. Polisi ve askeri ileri sürmek, bu barut fıçısına ateşle yaklaşmaktan farksız olacaktı.

Patlama noktasına gelmiş Diyarbakır halkını yatıştırmak yine uzlaşmacılara kaldı. Bunu onlardan başkası da yapamazdı. Faşist devlet, önce olağanüstü yetkilerle donatıp şehre saldıran polisleri daha sonra ortamı yumuşatacak bir politikaya doğru çekerken uzlaşmacılar da "sessiz yürüyüş"le Kürt halkında birikmiş öfkeyi söndürmeye çalıştı. Hareketi ileriye taşımak, eylemleri geliştirmek isteyenler, "sessiz yürüyüş yapıyor" gerekçeyle engellenip susturuldu. Üç günlük yas ilan edildi, kepenkler kapatıldı ve herşey zamana yayılarak birikmiş öfke indirildi. Şimdilik amaçlarına ulaştıklarını söylemek mümkün.

EYEMEYECİLER

Ama bu sadece “şimdilik”tir. Katliamların, baskının, şiddetin yarattığı öfke, kin gibi şiddetli duygular kendi doğal sonuçlarını mutlaka yaratacaklardır. Bir ulusu baskı altında tutmak, özgürlük istemini kan içinde boğmak için yapılan katliamlar, sadece acılara yol açmakla kalmaz, fakat aynı zamanda ezilen ulusta düşman hakkında bir bilinç de yaratır. Birleşik devrimin Kürdistan ayağını geliştiren dinamiklerin başında, büyük acıların içinden doğan, bu acılarla beslenen işte bu bilinç geliyor. Kürt halkı, faşist devletin amaçları, bu amaçlara ulaşmak için benimsediği yöntemler hakkında sağlam bir devrimci bilinç edinmiştir. Emperyalistlerin, tekelci sermaye sınıfının ve uzlaşmacıların devrimi boğma çabalarını boşa çıkaran işte bu bilinçtir. Kürt halkı, her katliam ve teröre ayaklanmalarla yanıt vererek devrimi boğma girişimlerini boşa çıkarıyor. Kürt halkının devrimci kitle eylemleri, ayaklanmaları tekelci sermaye sınıfında ve emperyalistlerde ciddi korkulara yol açıyor. Korku, faşist devlete ileriye doğru attığı her adımdan sonra iki adım geri attırıyor.

İç Savaşta Yeni Safha

Tekelci sermaye sınıfı, emperyalistlerle birlikte iki ülkenin birleşik devrimini engellemek için çok yönlü önlemler alıyor. Bu önlemlerin birincisi ve en önemlisi şiddet ve terörle bastırma yöntemidir. Burjuva sınıf bu konuda emperyalistlerin tam desteğini almış durumda. Burjuvazinin taze Genelkurmay Başkanı, görevi devraldığı gün yaptığı açıklamayla burjuva sınıfın yeni döneme ilişkin politikasını ilan etti. Diyarbakır katliamı bu sözülü ilanının pratik biçimi oldu. Aslında bu açıklama bilinenin yüksek sesle tekrardan başka bir anlam taşımıyordu. Tekelci sermaye sınıfı, uzun süredir emperyalistlerin onay ve desteğini almış vaziyette bu politikanın hazırlıklarını yapıyordu.

“Bir tek terörist kalmayınca kadar mücadelemiz sürecektir” sözleri faşist devletin ve tekelci sermaye sınıfının özel olarak Kürt halkının özgürlük savaşına, genel olarak iki ülkenin devrimci hareketine ilişkin yaklaşımını özetliyor. Bu, iç savaşın mantığına uygun olarak, zor yöntemlerinin temel mücadele aracı olarak kullanılacağı anlamındadır. Demek ki, “barış ve ateşkes” çağrılarının bir halkı oyalamaktan, boş beklentilere sokmaktan başka anlamı yok.

Ancak burjuvazi devrime karşı sadece asker ve polisi harekete geçirmekle yetiniyor değil. Son olarak Sakarya-Akyazı’da örneğini gördüğümüz gibi sivil faşist “linç ekipleri”ni de harekete geçirmiştir. Toplumun tortu kesiminden oluşmuş bu tosuncukların eylemleri geçmişte sahte bir ikiyüzlülükle de olsa kınanırken şimdi “güzel davranış” olarak alkışlanıyor. Bunu nasıl anlamalı? Bu bir meydan okuma mı yoksa gerçek amaç ve hedeflerin gizlenmesiyle daha fazla yol alınmayacağı kabulü olarak mı anlaşılmalı? Burjuva sınıf, bugüne kadar hem iç savaş gerçeğini hem de bu savaşta amaçlarını gizlemeye çalıştı. Fakat

devrimin gelişimi yoluna aynı şekilde daha fazla devam etmesine izin vermiyor. Onun için şimdi gerçek amaçlarını gizleyen bütün örtüleri, bütün maskeleri tek tek atmaya başladı.

Bunun ilk provası 1 Eylül Barış Mitingi’nde yapıldı. TMY’yi arkasına alan İstanbul Emniyet Müdürü onlarca korumanın eşliğinde kitlenin ortasına bir külhanbeyi gibi dalarak açık bir kışkırtmaya girişti. Bu kışkırtıcı hareket istedikleri sonucu vermeyince mitingin dağılması sırasında gaz bombaları ve silah sıkarak yıldırıcı bir hava yaratmaya çalıştılar. İkinci prova ise, yine aynı yasa çerçevesinde, bir siyasi hareketin onlarca insanının aynı zaman diliminde gözaltına alınmasıyla yapıldı. Faşist devlet iç savaşı kazanmak için aradığı yasal desteği TMY’yi çıkararak kendi eliyle yaratmıştı. Tekelci sermaye sınıfının politikası ve faşist devletin bundan sonra kullanacağı yöntemler belli oldu. Demokratik hak ve özgürlükler adına ne varsa hepsinin gaspedilmesi, kitlesel tutuklamalar hatta katliamlar, “yasa” adına ve “yasalar çerçevesinde” yapılacaktır.

Ama ne yaparlarsa boşuna. Dünya tarihinde hiç bir burjuva sınıfın kaçınmadığı dar görüşlülük Türk tekelci sermaye sınıfının da yakasını bırakmıyor. Yeni ve daha yüksek bir toplum biçimi eski toplumun kapısına gelip dayanmışsa ve toplumsal devrim bu kapıyı açmak üzere sökün etmişse, burjuva sınıfın bütün önlemleri umutsuz bir çabadan öteye gitmez. Burada, devrimi önlemek için yapılacak bütün zorla bastırma girişimleri kısa bir süre sonra devrimin daha güçlü şekilde ortaya çıkmasından başka sonuç vermez. Kendisini ortaya çıkaran nedenler orta yerde durdukça bir devrim, zorla bastırma girişimleriyle sadece kısa bir süre için ertelenebilir ama yok edilemez. Üstelik bu erteleme bile devrimin kısa denebilecek bir süre sonra daha yıkıcı bir güçle ortaya çıkmasından başka işe yaramaz. Türkiye ve K.Kürdistan Devrimi her türlü engele rağmen bugüne kadar kendi yolunu yıkıcı bir güçle açarak ilerledi. Türkiye’nin katliamlar, cinayetler, işkenceler, gözaltında kaybetmelerle dolu yakın tarihine baktığımızda, iki ülkenin birleşik devriminin ileriye atılmaları, geriye çekilmeleri, kısa molalar niteliğindeki duraksamalar ve sonra tekrar ileriye atılmaları şeklinde ama hep ileriye doğru yol aldığını görürüz.

Fakat gerçek yaşamın yasaları böyledir diye burjuva sınıfın kaçınılmaz yazgısına kaderciler bir anlayışla razı olacağını düşünmek büyük bir hata olur. Aksine, burjuva sınıf ve emperyalistler emekçi sınıflara, ezilen halklara en büyük acıları yaşatmadan kendi cennetlerinden asla vazgeçmeyecekler. Uzun ve kanlı savaşlara girişmeden, şanslarını son bir defa denemeden umutlarını yitirmek istemeyecekler. Şimdiki hazırlıkları bunun içindir. Ama yinelemekte yarar var: Onların hiç bir kıyıcılığı, hiç bir vahşeti kaçınılmaz sonlarını uzun bir geleceğe erteleyemeyecek; devrimi engelleyemeyecek. □

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Büyük Ölüm Orucu Eylemi, devletin eylemi susku fesadıyla boğma girişimlerine, tüm saldırı ve ayak oyunlarına rağmen sürüyor.

Ölüm Orucu savaşçısı Sevgi Saymaz tutulduğu Uşak zindanından 16 Eylül tarihinde eyleminin 140. gününde hastaneye kaçırıldı. Sevgi Saymaz zorla müdahale işkenceyle karşı karşıya. Ve eylemini büyük bir kararlılıkla sürdürüyor.

Av. Behiç Aşçı Şişli'deki Direniş Evi'nde eyleminin

167. gününde. Sağlık durumu günden güne kötüleşen Av. Behiç Aşçı, eylemini büyük bir kararlılıkla sürdürüyor.

Cengiz Soydaş Ölüm Orucu Ekibinden Sincan zindanında eylemini sürdüren Kamil Karataş bugün 145. gününde. Kararlılık ve başeğmezlikle yürümeye devam ediyor.

Artık dünyaya malolan büyük Ölüm Orucu Eylemi, tarihin sayfalarına umudu yazmaya devam ediyor. Devrim, Ölüm Orucu savaşçıların eriyen bedenlerinde büyüyor.

YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!

İHD'DE BASIN AÇIKLAMASI

“Her Zaman Yanınızdayız Kanımızın Son Damlasına Dek”

F tipi zindanlarda devrimci tutsaklara yönelik baskı, işkence ve saldırılar giderek daha da artıyor. 7 Eylül günü, Tekirdağ F tipi Cezaevin'de devrimci tutsaklara yönelik bir saldırı oldu. Gardiyanlar tarafından ağır bir şekilde yaralanan ve darp edilen devrimci tutsakların bir çoğunun vücudunda darptan kaynaklı eziklikler meydana gelirken, aynı zamanda TKEP/Leninist davası tutsaklarından 403 gün Ölüm Orucunda kalmış olan Nurettin TEMEL'in kaburgalarında kırılma ve eziklikler oluşmuştur.

Konuyla ilgili olarak 12 Eylül günü İHD İstanbul Şubesinde Mücadele Birliği tarafından basın açıklaması yapıldı.

Mücadele Birliği adına basın açıklaması metnini okuyan Vefa Serdar, Temmuz ayında hastaneye giden bazı devrimci tutsaklara hastane dönüşü jandarmanın saldırmasını, cezaevinde bulunan devrimci tutsakların kapıları döverek protesto ettiğini belirterek, tutsakların ayrıca bu saldırıyı gerçekleştiren, işkence yapanlar hakkında suç duyurusunda bulduklarını, bu suç duyurularına devletin cevabının, devrimci tutsaklara yeni cezalar vermek ve bu şekilde devrimci tutsakları sindirmeye çalışmak olduğunu, bu cezalarında kapı dövme eylemiyle protesto edilince bu kez devrimci tutsaklara aylarca görüş ve mektup cezalarının verildiğini söyledi. Serdar sözlerine şöyle devam etti: “Devrimci tutsaklar bu durum karşısında boyun eğmeyip, eylemlerini sürdürmüş-

lerdi. 7 Eylül Perşembe günü kapı döverek protesto eylemi yapan devrimci tutsaklara gardiyanlar saldırdılar. Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Cezaevin C-70 nolu hücrede bulunan TKEP/Leninist davası tutsakları Nurettin TEMEL, S.Serbülent SÜRÜCÜ ve Barış CENGİZ'e saldıran 15-20 gardiyan, üç tutsağı zorla yere yatırıp tekme ve yumruklarla ağır bir şekilde darp etmişlerdir. S.Serbülent SÜRÜCÜ ve Barış CENGİZ'in vücutlarında darptan kaynaklı ezikler oluşmuştur. 403 gün Ölüm Orucunda kalmış olan Nurettin TEMEL'in ise kaburgalarında kırılma ve ezikler oluşmuştur.” Devrimci tutsakların, saldırı sonrası revire çıkıp durumu tespit ettirmek ve raporla işkenceyi belgelemek istediklerinde, “revirde doktor olmadığı” gerekçesiyle geri çevrildiğini ifade eden Serdar, “Bu saldırı, sadece C-70 nolu hücreye yapılmadı. Siyasi tutsakların bulunduğu bir çok hücreye saldırılmış ve isimle-

rini bilmediğimiz bir çok devrimci tutsak ağır bir şekilde darp edilmiştir. Devrimci tutsaklar, saldırıların önümüzdeki günlerde de süreceğini tahmin ediyorlar. Özellikle cezaevine yeni gelen müdürün bu saldırıların artmasında sorumluluğu olduğunu belirtiyorlar. Mustafa Dolunay adlı müdürün göreve geldiği andan itibaren, devrimci tutsaklara karşı özel bir düşmanlığı varmış gibi davrandığını ve sıradan gerekçelerle saldırıları kışkırttığını, düzmece gerekçelerle disiplin cezaları verdiğini belirtiyorlar. F tipi zindanlarda baskı ve işkenceler günden güne daha da artmaktadır. Saldırıları karşısında Ölüm Orucu eylemi sürerken, devrimci tutsaklar çeşitli eylemlerle, saldırılara karşı sessiz kalmayacaklarını da gösteriyorlar” dedi. Serdar sözlerine “Mücadelemiz zafere kadar sürecektir” diyerek son verdi. Daha sonra S.Serbülent SÜRÜCÜ'nün annesi Sakine SÜRÜCÜ sözü aldı ve; “Biz bunlara hiçbir zaman boyun eğmeyeceğiz. Biz çocuklarımızın her zaman yanınızdayız, kanımızın son damlasına dek.” dedi. Ardından basın açıklaması sona erdirildi.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

**DEVRİMCİ TUTSAKLAR
TESLİM ALINAMAZ!**

**ZINDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

SEVGİ SAYMAZ HASTANEYE KAÇIRILDI

F Tipi Zindanları ve tutsaklara uygulanan tecridi protesto etmek için Ölüm Orucu eylemine başlayan Sevgi SAYMAZ, eyleminin 140. gününde zorla müdahale için hastaneye kaçırıldı.

Tutsak bulunduğu Uşak Hapishanesi'nde Ölüm Orucu eylemini 140 gündür sürdüren Sevgi Saymaz 16 Eylül günü zorla hastaneye kaldırıldı.

Sevgi SAYMAZ'ın kaçırılmasına ve müdahale işkencesine karşı TAYAD'lı Aileler bir basın açıklaması yaparak bu saldırıyı protesto ettiler. "140 gündür Sevgi, tecritin kaldırılmasını açlığı ile beklemektedir. Tecriti kaldırması ve hapishanelerde süren bu zulme son vermesi gereken Adalet Bakanlığında, çözümünü dire-

nişçilere ve tecritteki savunmasız insanlara saldırmakta bulunmaktadır. Sevgi Saymaz şu anda zorla müdahale işkencesi ile karşı karşıyadır. Zorla müdahale suçtur. Zorla müdahale demek kişinin kendi iradesi dışında istemediği halde zor kullanılarak tıbbi müdahalede bulunmaktır. Zorla müdahale, aynı zamanda bilinçli olarak yanlış tıbbi müdahalede bulunmaktır. Uzun süreli açlıklarda açlığın sona erdirilmesi doğru tıbbi yöntemlerle yapılmazsa kişide kalıcı sakatlanmaların ve ölümlerin olması kaçınılmazdır" diyen TAYAD'lı aileler, bu durumda yüzlerce sakat insan olduğunu söyleyerek bunların kiminin halen F tiplerinde, kiminin dışarıda, kiminin de mezarda olduğunu söylediler. □

İÇ SAVAŞ YOĞUNLAŞIYOR ANTEP'TE İŞÇİLERE SALDIRI

Türkiye ve Kürdistan'da 30 yılı aşkın süredir yaşanan iç savaş ve sınıf savaşımı giderek yoğunlaşıyor. Bu yıllar egemen sınıf kapitalizm ile Kürt halkı ve Türk proletaryası arasında büyük çatışmalara sahne oldu ve bu çatışmalar askeri darbelerle sonuçlandı. Bu darbelerden sonra kapitalizm kendi yıkılışını belirsiz bir zamana erteledi diyebiliriz. Fakat 90'lı yılların başında yaşanan eylemler ve devrimci yapılanmaların gelişimi devrim koşullarının hızlanmasını beraberinde getirdi. Kapitalist sistemin kendi yıkılışını engellemek için Kürt halkına ve Türkiye proletaryasına ne zaman, nasıl, nerde hangi tarihte saldıracağı bilinmiyor.

Bunu 19 Aralık 2000'de devrimci tutsaklara yaptığı "hayata dönüş operasyonu"nu gerçekleştirerek gösterdi. Bu katliam, o dönemde yaşanan ekonomik ve politik krizden kurtulmak için yapıldı. Yaşadığımız yıllarda yaşanan politik ve ekonomik krizler sınıf savaşımını sıçramalı bir şekilde hızlandırdı. Buna örnek olarak Seka direnişi, Şemdinli saldırısı, Danıştay'a yapılan saldırı ve fındık üreticilerinin onbinlercesinin sokağa dökülmesini gösterebiliriz. Kapitalist sistem var olduğu sürece bunlar (devletin provokasyonları ve devrimci eylemler) sürecektir.

Biz Leninistler olarak; nesnel koşulların devrimi hızlandırdığı bu dönemde kapitalizmin egemenliği altında ezilen, sömürülen ve özgürleşmek için mücadele eden tüm halk yığınlarını Leninist Parti öncülüğünde acil ve ivedi olarak komite ve konseylerde örgütlenmeye çağıtıyoruz.

Antakya'dan Leninistler

Gaziantep Başpınar üçüncü organize sanayinde faaliyet gösteren Zümrüt Çikolata Fabrikası'nda çalışan işçiler 12 saat kesintisiz, düşük ücretle ve büyük bir kısmı sigortasız çalıştırılıyor. Altı yıllık çalışmaları olan bir işçi arkadaşımız ve yaklaşık on arkadaşı sekiz saat çalışma talebinde bulundu. Fakat bu talepleri şiddetle reddedildi. Bunun üzerine hep birlikte, sekiz saatten fazla çalışmama kararı aldılar. 2 Eylül Cumartesi günü ise saat 15:30 sularında fabrikanın yönetim kurulu başkanı İbrahim Ölçücüer ile işletme müdürü Nejdet Didin arkadaşımızın yanına gelerek sekiz saat isteginden vazgeçmesi gerektiğini bildirdi. Arkadaşımız bunun nedenini sorunca yeni iş kanuna göre dört gün on iki saat çalışıp iki gün de ücretsiz izin kullanmak zorunda olduğu cevabını aldı. Buna itiraz edince de İbrahim Ölçücüer tarafından feci şekilde dövülerek, ağza alınmayacak hakaret ve küfürlerle maruz kaldı ve işten atıldı. Aradan birkaç gün geçmişti ki İbrahim Ölçücüer ve Nejdet Didin sekiz saat istegine direnen başka bir işçi arkadaşımızı aralarına alarak şiddetli darbelerle suratını kanlar içinde bıraktılar. Yine ağza alınmayacak küfürler edip hakaretlerde bulunan Hacı İbrahim Ölçücüer bu iki olayı da fabrikada işçilerin yoğun olduğu bir yerde gerçekleştirdi. Amacının, mafya usulü göz dağı vermek olduğu açıktı.

Ve son olarak da sekiz saat çalışma isteginde bulunan onlarca işçi işten atıldı. Üreten, fiziksel olarak yıpranan ve açlık sınırının altında köle gibi çalıştırılan işçiler sermaye için büyük bir nimet olarak görünüyor. Çalışıp hiç bir kanuni hakkından faydalanamayan Zümrüt Çikolata fabrikası işçileri artık uyanmalı. Kendi hakkına ve insanlığına sahip çıkmalı. Birleşip tek yumruk olmalı. Bugün iki arkadaşımıza yapılan bu saldırı bütün işçi sınıfına yapılmış bir saldırdır. Sermayeden bu ve benzeri saldırıların hesabını sormak için güçlerimizi birleştirmeliyiz. Kendi gücümüzün farkına vararak Spartaküsler gibi başkaldırmalıyız. Örgütlenerek sermayenin oyunlarını bozmaktan başka bir yolumuz yok.

GEB'li Bir İşçi

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Varlık-yokluk savaşı veren burjuva düzen, her yerde tüm araçlarıyla saldırıyor. Sermayenin cephaneliğinde kaba zordan başka araç kalmamıştır artık. Çocukları bombalıyor, vuruyor; devrimcileri zindanlara atıyor, öldürüyor; sosyalist basına ceza üstüne ceza kesiyor, yetmiyor, düzmece gerekçelerle tutukluyor. Artık eski faşist yasaları yetmediği için çok daha baskıcı yasalar çıkarıyor. Hedef belli: Devrimi engellemek.

8 Eylül günü, sosyalist ve devrimcilere yönelik yapılan baskın ve gözaltı furyası, 5'i gazeteci, 20 kişinin tutuklanmasıyla devam etti. 7 farklı şehirde, aniden insanların evlerine yapılan baskınlarda gözaltına alınan 23 kişi, ilk 24 saat ailelerine ve avukatlarına dahi haber verilmeden, ne ile suçlandıklarını bilmeden işkencehanelerde tutuldular. Buldukları evlerde bulunan bilgisayar vb tüm araçlara el konulan devrimciler, 12 Eylül günü İstanbul'da Ağır Ceza Mahkemesi'nde "terör örgütüne üye olmak ve silahlı eylemler yaptıkları" gerekçesiyle basına teşhir edilerek savcılığa çıkarıldılar. Savcılıkta neyle suçlandıklarını bilmeden gözaltında tutuldukları için susma hakkını kullanacaklarını söyleyerek ifade vermeyi reddettiler. Hakimliğe çıkarılan 20 kişi ise, tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Tutuklananlar arasında Atılım gazetesi Genel Yayın Yönetmeni İbrahim Çiçek, Yayın Koordinatörü Sedat Şenoğlu, yazarlarından Ziya Ulusoy, Bayram Namaz ve Özgür Radyo Genel Yayın Koordinatörü Füsun Erdoğan da bulunmakta. Tutuklanan diğer devrimcilerin isimleri ise şöyle: Erkan Salduz, Turaç Solak, Arif Çelebi, Ali Hıdır Polat, Elif Almakça, Hatice Bolat, Erkan Özdemir, Fatma Siner, Mehmet Ali Polat, Hasan Ozan, Arzu Torun, Naci Güner, Sultan Ulusoy, Serkan Gündoğdu, Seyfi Polat.

Devletin bu baskıları, komploları bizleri susturamayacak, devrim ve komünizm mücadelemizi engellemeyecektir.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
SOSYALİST BASIN SUSTURULAMAZ!**

BASKIN VE TUTUKLAMALARLA İLGİLİ BASIN AÇIKLAMASI

MLKP'ye dönük yapılan "Gaye" operasyonu çerçevesinde İstanbul'daki ESP Merkez, EKD Merkez, Atılım Gazetesi Merkez, Dayanışma Gazetesi Merkez, SGD Merkez büroları, BEKSAV, Özgür Radyo, 1 Mayıs Mahallesi Güzelleştirme Derneği, Gülsuyu Sanat ve Hayat Kültür Merkezi, Tekstil-SEN, DİSK/Limter-İş ve diğer illerde bulunan kültür merkezleri eş zamanlı olarak basılmış ve yüzü aşan kişi gözaltına alınmış, tutuklamalar olmuş, ve halen onca kişinin illerdeki TMS'lerde tutuluyor.

Konuyla ilgili olarak 23 Eylül Cumartesi günü Taksim Tramvay durağı önünde ESP, aralarında Mücadele Birliği'nin de olduğu, bir çok devrimci kurumun destek verdiği bir basın açıklaması düzenlendi. Saat 12.30'da yapılan basın açıklamasını ESP adına Ersin Sedefoğlu okudu. Sedefoğlu, 8 Eylül tarihinde 8 ilde yapılan operasyonda aralarında Atılım Gazetesi'nin yayın yönetmeni, yayın koordinatörü ve yazarları, Özgür Radyo yayın koordinatörünün de içinde bulunduğu 23 devrimcinin tutuklanarak zindanlara konulduğunu ifade ederek; "Hızını alamayan devlet, 21 Eylül tarihinde de İstanbul'daki ESP Merkez, EKD Merkez, Atılım Gazetesi Merkez, Dayanışma Gazetesi Merkez, SGD Merkez büroları, BEKSAV, Özgür Radyo, 1 Mayıs Mahallesi Güzelleştirme Derneği, Gülsuyu Sanat ve Hayat Kültür Merkezi, Tekstil-SEN, DİSK/Limter-İş ve diğer illerde bulunan kültür merkezleri eş zamanlı olarak saat 16.30'da basmış, kurumları talan etmiş, bilgisayarlara, CD ve disketlere, hapishanelerden gelen mektup ve kartlara el koymuştur. Özgür Radyo'nun yayını durdurularak müzik arşivi kopyalanmıştır" dedi. Sedefoğlu basın açıklamasına şöyle devam etti; "Kurumlara ve kurum çalışanlarının evlerine yapılan baskınlar sonucunda elimize şu ana kadar ulaşan bilgilere göre coğrafyanın genelinde 104 kişi gözaltına alınmış, bunlardan 11 kişi daha sonra serbest bırakılmış, 6 kişi de tutuklanmıştır." Polislin kurumlara, evlere yönelik baskınları ve gözaltılarının halen devam ettiğini vurgulayan Sedefoğlu, "Kurumların ve evlerin dışında ESP'liler sokak ortasında küfür ve hakaretlerle, şiddet yoluyla, başlarına silah dayanarak gözaltına alınmış, bu şekilde alınanlardan Gazi Mahallesi'nden bir ESP'li TEM otoyolunun ortasına atılmıştır. İzmir'de sokak ortasında kaçırılarak gözaltına alınan İkrâm ÇALI'nın bir gün sonra gözaltında olduğu kabul edilmiş, çıkarıldığı mahkeme tarafından tutuklanmıştır. Dün akşam BEKSAV Yönetim Kurulu Başkanı Hacı Orman silahlarla polislerin kendisini sürekli takip ettiklerini, polislin kendisine psikolojik baskı uygulama amacıyla etrafını ablukaya aldığı bildirmiştir. Şu anda halen 88 kişi çeşitli illerdeki TMS'lerde tutulmaktadır" dedi. Basın açıklaması sırasında sık sık "Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Bize Gücünüz Yetmeyecek", "Direne Direne Kazanacağız", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Yılgınlık Yok Direniş Var", "Devlet Terörüne Geçit Vermeyeceğiz" sloganları atıldı. Sedefoğlu ayrıca, yapılan bu basın açıklamasına katılmak için Tarmvay durağına doğru gelen iki ESP'liyi polislin ara sokakta zorla gözaltına aldığı da kaydetti. Basın açıklaması gözaltına alınanların 25 Eylül Pazartesi saat 10.00'da Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesinde yapılacak mahkemelerine katılm için duyuru yapıldıktan sonra sona erdi.

**GÖZALTILAR TUTUKLAMALAR BASKILAR
BİZİ YILDIRAMAZ!
SOSYALİST BASIN SUSTURULAMAZ!**

MÜCADELE BİRLİĞİ

KÜRT HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

Tekelci sermaye sınıfı egemen değildir. O artık yönetmiyor. İşçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına karşı savaşıyor. Çıkarılan her yasa, Faşist devlet güçlerinin attıkları her adım bunu apaçık ortaya koymaktadır. Çelişkiler keskin ve derin. Emek ile sermaye arasındaki çatışmalar derinleşiyor. Devlet tüm güçlerini seferber ediyor bu savaşta. Baskılar, işkenceler, katliamlar, çıkarılan yasalar yetmiyor; her geçen gün yeni araçlarını devreye sokuyor.

Diyarbakır'da otobüs durağında patlatılan bomba, tekelci sermaye sınıfının artık dengesini tümenden yitirdiğinin, her türlü çılgınlığı yapmaya hazır olduğunun işareti sayılmalıdır. İç savaş artık en sert aşamalarından birine girmiş bulunmaktadır.

Çatışmaların şiddetlenmesiyle artan asker ve polis kayıpları, bir türlü denetim altına alınamayan devrim, tekelci sermaye sınıfının ve onun devletini köşeye sıkıştırdı. Son dönemde yoğunlaşan "vatan-millet-sakarya" edebiyatı, ölen asker ve polisler için dökülen timsah gözyaşları ve linç ayinleri üzerine inşa edilmek istenen şoven politika, Diyarbakır'da patlatılan ve devletin TİT (Türk İntikam Tugayları) imzasıyla üstlendiği katliam ile kanlı içeriğini ve hedeflerini ortaya koymuş bulunmaktadır. İç savaş boyunca pek çok kereler çocukları öldürmüş, köyleri yakmış, Kürt halkına en

pervasız işkenceler yapmış olan tekelci sermaye sınıfı, ilk defa bu saldırıyla bu aşağılık, iğrenç katliam politikasını açıktan savunma cüretini göstermektedir. Çocukların, sıradan yurttaşların alenen öldürülmesinin meşru olduğunu açıkça söylemektedir. Geçmişte bu tür katliamlarını gizlemek için çabalayan devlet, bu defa 7'si çocuk 10 Kürt yurttaşın öldürüldüğü bombalamayı açıktan üstlendi. Tekelci sermaye sınıfı TİT ağzından konuşurken, ölen her asker ve polis için "Diyarbakır'da 10 Kürdü öldürceğimize şehit kaniyle oluşmuş bayrağımız üzerine and içeriz" demektedir. Bu, Nazi faşizmiyle doruğuna çıkan bildik sömürücü sınıf uygulamasıdır. Bu, artık egemenliğin kesin olarak yitirildiğinin itirafıdır. Bu, en aşağılık ve kanlı saldırıların yaygınlaşacağı, sermayenin elinde bundan başka araç kalmadığının beyanıdır. Görevi devraldığı gün yaptığı konuşmada Genelkurmay Başkanı Büyükanıt yaşanacak sürecin sermaye cephesinden nasıl değerlendirildiğini ve iç savaşta yeni bir döneme girmekte olduğumuzu açıkça ilan etmişti. Diyarbakır'da patlayan faşist bomba malumun yüksek sesli ilanı olmuştur.

Tekelci sermayenin yalancı baharı, AB yanılması üzerinden yaratmak istediği beklenti havası çoktan uçup gitmişti. Yaşamın katı gerçekleri, koşulların devrimci yapısı bu yalanların ve yanılsamaların yeşermesi için uygun bir ortama asla izin vermedi. Geline aşamada artık hükmü olmayan maskelerin yeri yoktur. Tekelci sermaye kanlı yüzünde iğreti duran peçeyi kaldırıp attı. Dönem savaş dönemidir. Dönem sert kapışmalar dönemidir. İç savaş ateşi yükselirken kapıda dış savaşlar da beklemektedir sermayeyi. İşçi sınıfının ve Kürt halkının kurtuluşu bu kanlı ve zorlu savaşların sonunda gerçekleşecek. Kuşkusuz yol uzun. Çekilecek daha çok acılar var. Fakat emekçiler ve Kürt halkı tarihsel inisiyatifi ele geçirmiştir. Tekelci sermayenin hiçbir kanlı saldırısı tarihsel akışı geri çeviremeyecektir.

Kürt Halkına Kalkan Elleri Kıracağız!

Dünyada emperyalist sistemin çöküşü derinleşiyor. Bu çöküş derinleştikçe ve yaklaştıkça egemen olan sınıfın saldırıları da artıyor. Kelimenin tam anlamıyla bir Üçüncü Dünya Savaşı yaşanıyor. Savaş tüm dünya çapında yaşanıyor. Bu savaş uzun süredir ülkelerimiz de iç savaş biçiminde sürüyor. Bu iç savaş kazanma umudu olmayan burjuvazi, ömrünü uzatabilmek için zor aygıtı olan faşist devlet eliyle işçi ve emekçilerin her türlü eylemine, talebine acımasızca saldırarak, onların öncülerini zindanlara atarak veya açık katliamlara başvurarak son çırpınışlarını yaşıyor. Faşist devlet için durum diğer coğrafyalarda olduğundan daha içinden çıkılmaz bir durum almış durumda. Bir taraftan Türkiye işçi ve emekçilerinin diğer taraftan da K.Kürdistan'ın yoksul halkının özgürlüğü için devrime yönelişini engellemeye çalışıyor. Bunu da tarihinin ilk gününden itibaren baskı ve zor üzerine geliştirdiği yöntemlerle yapmaya çalışıyor. Ama bugüne kadar olduğu gibi Türkiyeli işçi emekçileri ve yoksul Kürt halkını girdiği devrim yolundan döndüre-

meyecektir. Tarihi onlarca katliamla dolu olan faşist devlet son olarak da yüzünü TİT maskesiyle örtmeye çalışarak Diyarbakır'da karşımıza çıkararak Türkiye işçi ve emekçilerine ve yoksul Kürt halkına "siz devrim için özgürlük için ayaklanırsanız bizde sizi ezme için her şeyi yaparız" demeye çalışıyor.

Türkiyeli işçi ve emekçileri ve yoksul Kürt halkını bu yöntemlerle asla sindiremezler. Türkiyeli işçi ve emekçilerle yoksul Kürt halkı mücadele birliğini örerek faşist devleti yıkacak ve özgür geleceği birlikte yaratacaklardır.

Leninistler olarak en son yaşanan Diyarbakır'daki bombalama olayının karşısında duracağımızı ve Kürt halkına yapılan her türlü baskı, katliam ve saldırının hesabını soracağımızı duyurmak ve Türkiyeli işçi emekçilere Kürt halkının yanında yer almamız gerektiğini anlatmak amacıyla bir eylem gerçekleştirdik. 16 Eylül Cumartesi günü işçi ve emekçilerin iş çıkışı saatinde, İzmir Soğukkuyu bölgesinde ki bir duvara üzerinde "Kürt Halkına Kalkan Elleri Kıracağız!

Genç Leninistler" yazan bir pankart astık. Eylemi tam iş çıkış saatine denk getirerek eylemimizin amacına ulaşmasını hedefledik ve trafiğin en yoğun olduğu saatte pankartımız 30 dakikadan fazla asılı kalarak birçok işçiye ulaşmış oldu. Türkiyeli işçi ve emekçiler ve yoksul Kürt halkı kendilerine yapılan her türlü haksızlığın, katliamın, yok saymanın hesabını ancak Leninist Parti saflarında faşist devleti yıkararak, sosyalizm için örgütlenerek sorabilir. Biz Genç Leninistler olarak Kürt halkının bugüne kadar hep yanında olduğumuzu, bundan sonra da Kürt halkına yapılan baskı, katliam ve yok sayma politikasının hesabını mutlaka soracağımızı bir kez daha söylüyoruz ve haykırıyoruz:

**KÜRT HALKINA KALKAN ELLERİ
KIRACAĞIZ!
KÜRDİSTAN FAŞİZME
MEZAR OLACAK!
FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!
17. YILINDA LENİNİST SAFLARA!**

İzmir'den Genç Leninistler

Hitler Faşizmi İsrail Siyonizmi Kılığında Canlanıyor

Yaz tatili için iki kızım oğlum ve ben İtalya'ya gittik. İlk bir hafta İtalya'nın orta kıyılarından Rimini tarafında kaldık. Daha sonra bizim gibi Türkiye'ye gidemeyen dört aile daha geldi. Onlar Venedik yakınlarına yerleştiler. Biz de hep birlikte olalım diye bulunduğumuz yerden onların bulunduğu bölgeye geçtik ve tatilimizi orada sürdürdük. İyi ki gelmişiz. Güzel bir anı yaşadık ve bu bizi çok mutlu etti. Ve bu anımızı Türkiyede yaşayan devrimcilerle paylaşmak istiyoruz

Üç Ağustos 2006 günü hava bozuk olduğu için çocukları Venedik'e götürüp tarihi yerleri gezdireyim dedim. Bir saatlik feribot yolculuğundan sonra Venedik limanına indik. Daha iner inmez limanın hemen yanında bir hareketlilik gördük. Yaklaştığımızda İtalyan Komünist Partisi bir gösteri yapma hazırlığında olduğunu gördük. Tereddütsüz çocuklara biz de katılalım dedim. Çocuklar zaten Che Guevara'nın posterinin bulunduğu bez pankartı görünce, "bak baba sizin arkadaşlarınız burada da var" diye seviniler. Bir saat kadar süren gösteriden

sonra gösterinin konuşmacıları ile tanışarak Türkiyeli Komünist olduğumu, gösterinin amacının ne olduğunu sordum. Bizi parti binasına davet ettiler ve orada Almanca bilen bazı İtalyan yoldaşlar, gösterinin amacını kısaca izah ettiler. Not aldım ve bunu Türkiye'de yayınlanan Mücadele Birliği okuyucuları ile paylaşmak istediğimi söyledim. Çok memnun oldular ve duygulandılar. Oradan çok içten ve sıcak duygularla yaşlı bir yoldaş ta bize Venedik'i kendisi gezdirmek istediğini söyledi ve birlikte ayrıldık Orada tanıdığımız tüm komünistler, Türkiyeli Marksist Leninistlere kucak dolu selam söylediler. Gösterinin amacı ise kısaca şöyle:

3 Ağustos 1944 tarihinde Hitler faşist ordusuna ait Venedik'te bulunan bir zırhlı gemisinde kaybolan bir SS subayından dolayı Venedik halkının yiğit evlatlarından Aliprandina Armellini, Cino Conti, Bruno de Gasperi, Alfredo Gelmi, Gramalo Guasto ve Alfredo Vivian adlı komünistler, Riva Sette Martiri Meydanı'nda kurşuna dizilerek alçakça katledildiler. Hitler faşistlerinin

bu insanları kurşuna dizme sebepleri, kaybolan bir SS subayının bunlar tarafından öldürüldüğü iddiası idi. Fakat bu SS subayı bir sonraki gün denizde boğulmuş olarak bulundu, boğulma sebebi ise aşırı derece sarhoş olup Venedik Kanalları'ndan birisine kendiliğinden düşmesiydi. Aradan bunca geçen zamana rağmen, Venedik komünistleri arkadaşlarını unutmamış hem Hitler faşizmini bir kere daha lanetlemiş hem de günün en yakıcı sorunlarından olan İsrail siyonistlerinin Lübnan ve Filistin halkına karşı saldırısını kınamıştır. Riva Sette Martiri Meydanı'nda yapılan kısa konuşmada, Siyonist İsrail'in ve Amerikan emperyalizminin geçmişte Hitler faşizminin rolünü üstlendiğini ve dünyayı savaşa doğru sürüklediği belirtilmiştir. Bunun için tüm dünyadaki ilerici insanların savaş karşıtı eylemliliklerini artırmalarını ve acilen Filistin ve Lübnan halkıyla dayanışma çağrısı yapılmıştır.

**Avrupa'dan Bir
Mücadele Birliği Okuru**

"İşçi Olmakla Gurur Duyuyorum"

Merhaba işçi arkadaşlar,

Ben bir tekstil işçisiyim. Yaşadığım bazı olayları sizlerle paylaşmak istiyorum. Adana'da Sümer Fabrikası'nda çalışırken, mesai ücretlerimizi hiç alamazdık. Bir gün patronla tartıştım. "Sen artist misin" dedi bana. Sonunda greve gittik. Üst düzey yöneticiler gelip "bu yaptığınız suçtur" dediler. Ardından beni komünist ilan ettiler. Ama ben komünizmin ne olduğunu bilmiyordum. İnsanın emeğinin karşılığını araması, hakkını yedirtmemesi komünistlikse, ben komünistim diye düşündüm. Aslında pratikte bir şeyleri görüyordum, hissediyordum ama kapitalizm, emperyalizm, sosyalizm nedir? Marx, Lenin kimdir? Bilmiyordum. Bu Sümer Fabrikası olayından sonra madem bana komünist diyorlar, neymiş, öğreneyim dedim. Ve bu süreçten sonra, teorik olarak bir şeyler öğrenmeye başladım. İlk okuduğum kitap, Erdal Öz'ün kitabı "Gülünün Solduğu Akşam"dı. Sonra yavaş yavaş emek-sermaye çelişkinin ne olduğunu anlamaya başladım.

Bizim tekstil sektöründe işler açık olduğu zaman güzel yemek yedirirler, iyi davranırlar. Ama işler kapalı olduğu zaman kapıyı gösterirler. Yılın en fazla 1 ayı iş olur çalışırız, ondan sonra işsiziz. Küçük atölyeler hep böyle genellikle mesailerin de üstüne yatarlar. Sabah 8 akşam 8 çalışırız. 12 saat makine sesleri, sıcak ve genellikle Cuma'yı Cumartesiye bağlayan gece sabahlanır. İş yetiştirilir.

Bir gün nedenini bilmediğim bir tartışma çıktı, bir işçi arkadaşımın ustabaşı birbirine girdi. Ustabaşı, arkadaşı boylu boyunca yatırdı, üstüne de overlok bobinini fırlattı. Ben de makinayı bıraktım, bağırardım: "hesabımı kesin, ben de onunla gidiyorum" dedim. Patron, "seninle bir sorunumuz yok" dedi. "Olsun" dedim, "ona bunu yapıyorsun, bana neler yaparsın" dedim. O arkadaşı, 4-5 yıllık işçiydi, benden eskiydi. Bıraktım, çıktım.

Birgün kendi kendime 1 Mayıs'a gittim. İlk kez, görece kalabalık bir kitle vardı. Ben daha çok izledim. Ama hayallerimdeki 1 Mayıs'la, gerçekte gittiğim birbirinden çok farklıydı. Çünkü ben 500 bin emekçinin kızıl meydana döküldüğü bir 1 Mayıs hayal etmişim. Oysa alanda gördüklerim hoşuma gitmemişti. Bir elinde megafonla slogan attıran biri, diğer elinde sigara.. Bana disiplinsiz geldiler. Sanki sıradan bir gün, sokağa çıkmış öylesine yürüyorlar. Yani nasıl desem, karamsarlık hakimdi, ruhsuzluk vardı diyebilirim. Belli bir zaman sonra Mücadele Birliği ile bazı mitinglere katıldım. İşte kararlılık ve disiplin dedim. Herkes düzgün, hep bir ağızdan güre, coşkulu slogan atılıyor.

Benim çalıştığım bir dönemde içimden geldi ve o 1 Mayıs sabahı birlikte çalıştığım mesai arkadaşlarıma 40 tane çiçek alıp dağıttım. Çok hoşlarına gitti. Çay molasında 1 Mayıs'ın tarihçesini anlattım. Çok anlamlı ve güzeldi.

İşçiler onurlu bir yaşam istiyorlarsa, tüm işçileri 1 Mayıs Alanı'nda görmek istiyoruz. Benim düşüncelerimde, hayallerimde bu var. 30. yıl bunu gerçekleştirmek için bizi bekliyor.

İşçi olmakla gurur duyuyorum. Patronların beni, bizi sevmediğini biliyorum. Onlar bizim çalışmamızı seviyorlar, parayı seviyorlar.

İzmir'den Bir Tekstil İşçisi

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

FRANSA'DA YENİ EĞİTİM DÖNEMİNE EYLEMLERLE GİRİLECEK

2006 yılı, Fransa'da öğrenciler için eylemlerle dolu başlamıştı. CPE protestoları üniversite işgallerine, yol kesmelere dönüşmüştü. Bu öğretim yılı da Fransız öğrenci ve öğretim görevlileri için eylemlerle başladı.

8 Eylül günü sağlık okulları temel sendikaları "tüm öğrenciler için kamu sağlık hizmetlerinin" korunması için ortak bildiri yayımladı.

Öğretmen sendikaları, 28 Eylül'de grev ve eylemlere gitme kararı aldı. Öğretmenler, bütçenin kısıtlanması ve 8 bin iş alanının ortadan kaldırılmasını protesto ediyor.

Kolej ve Lise Müdürleri Sendikası SNPDEN-UNSA da, "beklentilerimize ilişkin bakanlıktan hiçbir somut cevap ve hiçbir sonuç alamadık ve ortaya koyduğumuz sorunlar harekete geçme irademizi güçlendiriyor" diyerek çalışma koşullarını protesto etmek amacıyla 26 Kasım'da Paris'te ulusal çapta bir eylem için çağrı yaptı

AL-CO İŞÇİSİNE SALDIRI

Hayyam Gariboğlu'nun sahip olduğu Kocaeli'ndeki AL-CO Tencere Fabrikası'nda sendikaya üye oldukları gerekçesiyle toplam 35 işçi işten çıkarılmıştı. İşçiler, işten çıkarıldıkları günden bu yana fabrikanın kapısında direnişlerini sürdürüyorlar.

Direnışteki işçiler patronun Adana'dan getirtmiş olduğu grev kırıcıların saldırısına uğradı. 16 Eylül günü patronun köylüsü olan 70 kadar grev kırıcı işçi, direnişteki işçilere demir çubuk ve bıçaklarla saldırdı. Saldırı sonucu arasında sendika temsilcisinin de olduğu 4 işçi yaralandı. Ortaya çıkan gerginlik sabah 04.00'e kadar sürdü. Saldırı sonrası olay yerine gelen jandarma da saldırıya uğrayan işçileri gözaltına aldı.

AVUKATLAR POLİS BARİKATINI AŞTI

Avukat Behiç Aşçı'nın cezaevlerindeki tecrit uygulamalarına karşı yürüttüğü Ölüm Orucu eyleminin 164. gününde 100'ü aşkın avukat, meslektaşlarına sahip çıkmak için Ankara'daydı. Avukatlar "Meslektaşım, Müvekkillerime ve Mesleğime Sahip Çıkıyorum" diyerek Ankara Adalet Sarayı'ndan Adalet Bakanlığı'na doğru bir yürüş yapmak istedi.

Avukatlar, F Tipi cezaevlerine ve tecrit uygulamalarına karşı Ölüm Orucuna başla-

yan Behiç Aşçı'ya destek olmak ve tecritin kaldırılmasına ilişkin taleplerini iletmek için Avukat cübbeleri, dövizler ve pankartları ile Adalet bakanlığına yürümeye başladılar. Ancak yollarını kesen Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polisler, yürüyüşe engel olarak, "Avukat cübbesi giyen ve kendilerini avukat olarak tanımlayan kişiler, yaptığımız yasalara aykırıdır" anonsu yaptılar. Buna tepki gösteren avukatlar, polis barikatlarına yüklenip barikatu aşarak yürümek istediler. Bunun üzerine polislerle aralarında bir süre arbede yaşandı. Polisin yoğun yığınağı nedeni ile barikatu aşamayan avukatlar, bu yaptıklarının yasa dışı olduğu ve demokratik haklarının engellendiği gerekçesi ile polisleri uyardı. Bir süre bekleyişin ardından polis barikatları kaldırdı ve avukatlar yürüyüşlerine başladılar. "Behiç Aşçı Onurumuzdur", "Behiç Aşçı Savunmanın Sesi", "Tecriti Kaldırın Ölümle Durdurun" sloganları ve alkışlarla Adalet Bakanlığını yürüdüler.

Adalet Bakanlığı'nın önüne gelindiğinde ÇHD Genel Sekreteri Selçuk Kozagaçlı, Tecrite Karşı Dayanışma Komitesi adına bir basın açıklaması okudu.

2155. gününe girilen Ölüm Oruçlarında bugüne kadar 122 insanın ölümsüzleştiği ve 600'ün üzerinde insanın da kalıcı olarak sakatlandığı belirtti ve "Ölüm Oruçları, açlık grevleri ve onlarca farklı türde hapis hane direnişinin bizlere söylediği; tıbbın hukukun sosyolojinin onayladığı şudur: TECRİT İŞKENCEDİR!" denildi.

Açıklamada ayrıca: "Meslektaşımız, tecritte tutulmuyordu. Onlarca müvekkilini seyretnmek zorunda bırakıldı, davalar açtı, şikayetler yaptı, başvurularında bulundu, hatta tutuklandı. İyi bir avukatın, seyirci bırakıldığı kötü muamele karşısında yapması gereken her şeyi yaptı Avukat Behiç Aşçı. Ama başarılı olamadı. 'Yapacak bir şey kalmadı' diyebilirdi. Onurlu davrandı, diyemedi. Şimdi ya-

pılabilecek son şeyi deniyor." denildi. Meslektaşlarının ve müvekkillerinin ölmemesi için Adalet Bakanlığı'na "Cezaevlerindeki sorunu çözün! Meslektaşımızın sesine kulak verin! Tecriti durdurun" taleplerini ileterek eylemlerini sonlandırdılar.

ALMANYA'DA "REFORMLAR" PROTESTO EDİLDİ

Almanya'nın Münih, Bochum Frankfurt olmak üzere birçok kentinden 17 Eylül günü sabah saatlerinde Berlin'e gelen 3 bin civarında eylemci, kentin 4 merkezinden toplanıp Alexanderplatz'a kadar bir yürüyüş yaptılar. Yürüyüş boyunca "Defol Hartz 4" başta olmak üzere çeşitli protesto içeren pankart ve dövizler taşındı. Sürekli hükümet aleyhine sloganlar atılan yürüyüşe sağlık, eğitim olmak üzere değişik meslek dallarından emekçiler katıldı. Eylemciler, hükümeti oluşturan koalisyonu ve çıkarılan yasalarnı ülkeyi bataklığa sürüklediğini dile getirdiler.

İSPANYOL FINDIK ÜRETİCİSİNDEN AKP PROTESTOSU

Türkiye'de fındık için belirlenen taban fiyatın çok düşük olduğunu dile getiren İspanyol fındık üreticileri, AKP hükümetini protesto etti. İspanyol üreticiler, fiyatların yu-karı çekilmemesi halinde Brüksel'e, yürümekle tehdit etti.

İspanya'nın en büyük fındık üretim merkezlerinden Katalonya'nın Reus bölgesi fındık üreticileri Karadenizli fındık üreticilerine destek vererek, Türk hükümetinin belirlediği fiyat oranının İspanya'daki fındık alm-larını da yüzde 50 düşürdüğünü ifade ettiler.

Türk hükümetinin belirlediği fındık fiyatının Katalan fındık üreticilerinin sonunu hazırladığını söyleyen İspanyol fındık üreticileri, Avrupa Komisyonu'nu derhal bu konuyla ilgili "göreve" çağırdı. Bundan sonraki tavırlarını Avrupa Konseyi'nin 16 Kasım'da Türkiye'de yapacağı toplantıdan çıkacak sonuca göre belirleyeceklerini söyleyen fındık üreticileri, tüm siyasi partileri de fındık konusunda ortak hareket etmeye çağırdı.

DIYARBAKIR'DA BİNLERCE KİŞİ EYLEMDE

Diaryabakır'da meydana gelen bombalı patlamayı protesto etmek için binlerce kişi patlamanın hemen ertesi günü 13 Eylül günü Koşuyolu Parkı'nda bir araya geldi. Saldırığı protesto eden binlerce kişi "Katil devlet he-

sap verecek”, “Katil Erdoğan” sloganları attı. Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir’in burada yaptığı açıklamada saldırı kınanırken, katillerin bir an önce bulunması istendi.

Yapılan açıklama ardından binlerce kişi, patlamanın meydana geldiği parka doğru yürüyüşe geçti. Olay yerine karanfil bırakan binlerce kişi “Şehitler Ölmez”, “Biji Aşiti”, “Biji Serok Apo” “Katil devlet hesap verecek”, “Katil Erdoğan” sloganları attı. Eylem sırasında Ofis’e giden yollar kapatıldı ve yoğun güvenlik önlemleri alındı. Eylem nedeniyle özel hareket timleri, keskin nişancılar da konumlandı. Yaşanan patlama sonrasında patlamanın olduğu Bağlar Beldesi Koşuyolu semtinde esnaflar yer yer kepenk kapatılarak bombalı saldırıya protesto etti.

BAKANLIK ÖNÜNDE ‘ZİNCİRLİ’ EYLEM

SSK’lı eşinin tedavi gördüğü Dışkapı Hastanesi’nden sevk edildiği bir hastanede kendisinden ek ücret istendiğini söyleyen Kemal Y. adlı kişi, bu durumu protesto etmek için kendini Sağlık Bakanlığı önündeki demir parmaklıklara zincirledi. Kemal Y., çocukları ve akrabaları ile geldiği Sağlık Bakanlığı binasının önünde “zincirli” eylem yaptı.

Eşinin sevk edildiği hastanede yoğun bakımda tutulduğunu ve bundan sonraki hayatını “yatağa bağımlı” geçireceğini anlatan Kemal Y. “4 bin 500 YTL ek ücret talep ettiler. Her gün 90 YTL’lik yatak ücreti istiyorlar” diye konuştu. Polisler eylemciyi ikna ederek zincirlerini sökmesini sağladılar.

İŞÇİLER AKP’Lİ MİLLETVEKİLİNİ PROTESTO ETTİ

Çorum Şeker Fabrikası’nda düzenlenen 16. Pancar İşleme Kampanyası’nın töreninde, fabrika işçileri, özelleştirmeyi savunan AKP’li vekili protesto etti.

Yapılan törende konuşan Fabrika Müdürü Hüseyin Atak, geçen yıl 14 milyon YTL net kâr eden fabrikanın Türkiye’nin kamuya ait en büyük 5 fabrikasından biri olduğunu söyledi. Şeker-İş Sendikası Genel Mali Sekreteri ise söz alarak şeker sanayinin özelleştirme kapsamı dışına çıkarılması gerektiğini söyleyerek, “Eylül ayının başından itibaren 600 bin ton şeker depolarda bekletiliyor. Türkiye’nin yıllık şeker ihtiyacı 2 milyon 500 bin ton. Bunun sadece 1500 tonunu üretiyoruz. Geri kalanı da dolaylı yollarla ülkemize giriyor. Dünyanın her ülkesinde desteklenen pancar üreticisi, Türkiye’de de desteklenmelidir” dedi. AKP Çorum Milletvekili Muzaffer Külcü ise şeker sanayinin özelleştirilmesini savununca işçiler özelleştirmeyi protesto ederek, tören alanını terk ettiler. Protestolara rağmen konuşmasını sürdüren Külcü, işçile-

rin tepkisinin şahsi olduğunu ileri sürdü

BANGLADEŞ’TE ÖĞRENCİ EYLEMİ

Bangladeş’in başkenti Dakka’da, Ocak ayında yapılması planlanan genel seçimler öncesinde, seçim reformu talebiyle binlerce öğrenci 18 Eylül günü bir eylem düzenledi. Onbinlerce kişi başkent merkezindeki bir futbol sahasını doldurdu. Eylem, eski Başbakan Şeyh Hasina öncülüğündeki 14 siyasi partinin ittifakıyla düzenlendi.

MEKSİKA YİNE SOKAKLARA DÖKÜLDÜ

Latin Amerika ülkelerinden Meksika, Bağımsızlık Günü’nde, geçen aylarda yapılan ve yaygın hile ile yolsuzluk skandallarına sahne olan devlet başkanlığı seçimlerinden bu yana süren gösterilerin en kitlesellerinden birine sahne oldu.

Başkent Mexico City’nin merkezindeki Zocalo Meydanı’nda toplanan yüzbinlerce emekçi, seçim sonuçlarını tanımadıklarını bir kez daha yineleyerek, seçimlerde Amerikan yanlısı Felipe Calderon’a karşı yarışan ve devlet başkanlığını %1 gibi küçük bir oranla kaybeden halkçı aday ve eski Mexico City Belediye Başkanı Andres Lopez Obrador’u, ülkenin “yasal başkanı” ilan etti. Emekçilerin kendisini “başkan” ilan etmesini memnuniyetle karşılayan Obrador, “Başkanlık yarışını biz kazandık. Bana verdiğiniz görevi; Meksika’nın yasal başkanlığı görevini kabul ediyorum, çünkü biz hileyi reddediyoruz” dedi.

Obrador, eylemlerini “meşru olmayan başkan” Calderon görevini bırakmaya değin sürdüreceklerini söyledi.

Yedi haftaya yakındır işgal altında olan Zocalo Meydanı’ndaki konuşmasında, Meksikalılar’ı Calderon’u başkanlığını destekleyen Meksikalı tekelileri boykot etmeye çağıran Obrador ayrıca, “Sadece Meksikalı şirketleri değil, Calderon’a destek veren uluslararası tekelileri; Wal-Mart ve Citigroup’u da boykot edeceğiz” diye konuştu.

Obrador’un partisi “Demokratik Devrim Partisi” (PRD), Meksika’nın bağımsızlık günü olan 16 Eylül’ü “Ulusal Demokratik Geçiş” günü ilan etmiş ve eylemlere bugüne kadar kısa bir ara vermişti.

YENİ AMERİKAN ÜSSÜNE ÖFKE

Güney Kore halkı, ülkedeki Amerikan askeri üssünün genişletilerek, yeni bir askeri üs yapılmasına karşı sokaklara döküldü. Ülkede geçen haftadan bu yana süren Amerikan karşıtı eylemler hız kazanırken, ABD’de yaşayan binlerce Güney Koreli de, ülkelerinde yapılan kitlesel eylemlere destek olmak amacıyla ABD’nin başkenti Washington’da büyük bir eylem yaptılar.

Güney Koreli yetkililerin, ABD Başkanı

George Bush ile görüştüğü sırada, yeni Amerikan üssünü protesto eden ABD’deki G. Koreliler, Seul hükümetini kararından vazgeçmeye çağırdılar. Washington’daki gösteriyi organize eden “Savaş ve Neoliberalizm Karşıtı Koreli Amerikalılar” adlı grubun sözcüsü, ülkede halihazırda bulunan Amerikan üssüne ek olarak yapılacak yeni üssün, bölgedeki binlerce G. Koreli çiftçiyi ile ailelerini topraklarından ve evlerinden edeceğine dikkat çekerek, “Bu insanlar, yıllardır bu bölgede yaşıyor. Yıllarca uğraşmış, bir çözümlü bir tarım arazisi haline getirdiler. Çocuklarını, burada yetiştirdiler. Ve bölgeyi terketmek istemiyorlar” ifadelerini kullandı.

Güney Kore’de ise, Amerikan karşıtı gösteriler başta başkent Seul olmak üzere ülkenin dört bir yanında sürüyor. Seul’e yaklaşık 20 km. uzakta bulunan eski Amerikan askeri üssü önüne, “ABD’ye HAYIR!” yazılı dev bir pankart bırakan Güney Koreli emekçiler, “Hükümet, önümüzdeki ekim ayında çalışmalarını tamamlayıp, üssün inşasına izin vereceğini belirtiyor. Fakat, bunu başarmayacaklar. Buna izin vermeyeceğiz” dediler.

Bu arada, Honolulu’daki Koreli Amerikalılar ise, Güney Kore Konsolosluğu önünde yaptıkları eylemde, çiftçileri toprak ile evlerinden edecek olan yeni Amerikan üssünü protesto ettiler.

Siyasi uzmanlar ve gözlemciler ise, ülkedeki Amerikan üssünün genişletilmesinin, Kuzey Kore’ye karşı “stratejik bir mesaj” olduğunu belirtti.

İŞTEN ATMALARA KARŞI EYLEM

Harb-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu askeri üsslerde ABD’li patron, “tasarruf” iddiasıyla aralarında sendika temsilcilerinin de olduğu 33 işçiyi işten atmaya hazırlanıyor. Harb-İş Sendikası Genel Eğitim Sekreteri yaptığı açıklamada, ABD’li patronların ilk e-tapta İncirlik’te 16, Ankara’da 8 ve İzmir’de 6 olmak üzere toplam 33 işçiyi işten atacağını ifade etti ve “İşçinin sırtından tasarruf yaptırılmaz. ABD’li işveren bu konuda samimi değil, çünkü sendikah işçi kadar da taşeron işçi çalıştırmıyorlar. Sonra da karışımıza çıkıp ‘300 YTL’ye işçi çalıştırmak varken neden daha fazlasını verelim?’ diyebiliyorlar” diye konuştu.

Demokratik ve hukuksal haklarını sonuna kadar kullanacaklarını söyleyen Harb İş Sendikası, ilk eylemlerini İncirlik Hava Üssü önünde toplanıp basın açıklaması yaparak başlatacaklarını, geri adım atılmadığı takdirde yalın ayak yürüyüş düzenleyerek seslerini kamuoyuna duyuracaklarını, ardından açlık grevi ve mitinglerle kararlı bir şekilde mücadelelerini süreceklerini dile getirdi. □

GÖZALTI TERÖRÜ VE TEPKİLER

Burjuvazinin emek güçlerine ve sosyalist harekete yönelik saldırıları yoğunlaşıyor. Terörle Mücadele Yasası'nın değiştirilmesiyle devlet yeni saldırılarına yasal zemin hazırladı. Ve saldırı dalgası başladı.

8 Eylül'de 7 ilde eşzamanlı gerçekleştirilen operasyonlar sonucunda aralarında Atılım gazetesi ve Özgür Radyo yöneticilerinin de olduğu 23 kişinin gözaltına alındı. 12 Eylül'de mahkemeye çıkarılan devrimcilerin 20'si tutuklandı. Devlet terörü 14 Eylül günü yapılan yeni tutuklamalar ve 21 Eylül günü Atılım Gazetesi, Özgür Radyo, Ezilenlerin Sosyalist Platformu başta olmak üzere çeşitli sendikalar, sanat merkezleri, gençlik büroları ve kültür merkezlerinin baskını ve 89 kişinin gözaltına alınmasıyla devam etti.

21 Eylül günü saat 17.00'de eş zamanlı olarak 16 ilde Terörle Mücadele Şubesinin başını çektiği 87 polis şubesi ve mahalle muhtarları eşliğinde baskın yapan devlet, bilgisayarlar, cdler, özel notlar, arşivler, kayıt cihazları, fotoğraf makineleri ve benzeri yayın araçlarına el koyuldu.

Atılım Gazetesi Merkez Bürosu, Özgür Radyo, ESP Merkez Büro, EKD Merkez Bürosu, Kartal ve İzmir Büroları, BEKSAV Vakfı, Dayanışma Gazetesi Merkez Bürosu, Tekstil Sen Genel Merkezi, Denizli-İzmir Şubeleri, DİSK Limter-İş Sendikası Genel Merkezi, Atılım Gazetesi Kartal, İzmir, Eskişehir Büroları, Sanat Ve Hayat Kültür Merkezi Gülsuyu, 1 Mayıs Mahallesi Güzelleştirme Derneği, Sosyalist Gençlik Derneği İstanbul Şubesi, İzmir ve Fındıklı Şubeleri, Hopa Sanat Ve Hayat Kültür Merkezi, ESP Adana, Antep, Diyarbakır, İskenderun, Ankara, Malatya, İzmir, İzmit Temsilcilikleri basılan ve 8 saat boyunca aramalardan geçirilen kurumların başında geliyor.

Yapılan operasyonlar süresince, kurumların ve basılan evlerin bulunduğu mahalleler, geç saatlere kadar polis ablukası altında tutulmuş, giriş çıkışlarda keyfi kimlik kontrolü yapılarak ortam terörize edilmiştir.

Bunun dışında, baskın sırasında Atılım gazetesi bürosunda bir ziyaret amacıyla bulunan Devrimci Hareket Dergisi Yazı İşleri Müdürü Fehmi Kılıç da gözaltına alındı.

22 Eylül günü saat 13.30'da, İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nde bu baskın ve gözaltıları protesto etmek için bir basın açıklaması düzenlendi.

Basılan kurumların gözaltına alınmamış olan temsilcilerinin dışında, Uluslararası Pen Türkiye Dayanışma Merkezi, Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu, DTP, Barış Anaları, Eğitim Sen ve pek çok siyasi parti, dernek ve sosyalist yayın katılarak destek verdi. Atılım, Özgür Radyo, EKD ve Limter-İş'in okudukları basın açıklamasının dışında destek olmak için gelen kurumlar da kısaca destek mesajlarını iletiler. Atılım gazetesi yaptığı açıklamada:

"8 Eylül'de Genel Yayın yönetmenimiz İbrahim Çiçek'i ve Genel Yayın Koordinatörümüz Sedat Şenoğlu'nu gözaltına aldılar. Sosyalist basına komple kurdular. 12 Eylül de de iki editörümüzü tutukladılar:

14 Eylül'de 24. sayımız gerekçe gösterilerek gazetemize 15 gün yayın durdurma cezası verildi. (...) 14. Ağır Ceza Mahkemesi, 21.09.2006 günü için aldığı karar ile, gazetemiz bürolarını hukuksuz bir şekilde bastı. Gazetemizin yanı sıra, yine başta İstanbul olmak üzere bir dizi ilde ESP büroları, Sanat ve Hayat Dergisi büroları, Tekstil Sen büroları, Limter İş bürosu, Özgür Gençlik ve Emekçi Kadınlar Derneği Büroları ile Özgür Radyo, TMSH polisleri tarafından basıldı. Ayrıca yine ev ve mahalle başkanları gerçekleştirildi. Yapılan baskılarda 85'i aşan insan gözaltına alındı. İşte TMY.

(...) Bu kuşatmayı da yaratacağız! Ortak direnişi saldırılarınıza karşı geliştireceğiz. Eğer Atılım saldırı altındaysa, Atılım'ı hep birlikte bayraklaştıracağız. (...) TMY'nin hedefinde sadece Atılım değil, özgürlük ve sosyalizm amacı duruyor. Gazetemizi savunmak, onu güçlendirmek için, şimdi Ezilenlerin Sosyalist Alternatifi Atılım gazetesinin başlatmış olduğu abonelik kampanyasına katılmaya çağırıyoruz." dedi. Özgür Radyo yaptığı açıklamada 21 Eylül akşamı saat 17'de 6 polis şubesi ve Acıbadem Muhtarı tarafından, İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nin arama ve el koyma kararı gerekçe gösterilerek gece saat 00.30'a kadar yapılan arama da gözaltı terörü estirildiğini dile getirerek, tüm bilgisayar, kayıt

cihazları, cd, kaset, fotoğraf makinesi, telefon rehberleri, ajandalar ve özel notlara el konularak büronun talan edildiğini söyledi. Yayın bilgisayarının hard diskinin kopyalanması bahanesiyle radyonun 8 saat boyunca yayınının kesilmesinin de bir ülkede ancak darbe döneminde olabileceğini, bir yayın organının yayınının ancak RTÜK kararıyla kaldırılabilceğini açıklayan Özgür Radyo, gözaltına alınanların "Özgür Radyo Susturulamaz" sloganlarıyla çıkarıldığını söyledi.

DTP ise, 8 Eylül, 21 Eylül saldırılarını yapan kişilerin, 12 Eylül Diyarbakır saldırısını yapanlarla aynı güçler olduğunu ve bunların halklarımıza yapılan saldırının parçaları olduğunu dile getirdi.

Yaklaşık 1,5 saat süren basın açıklaması, konuşmaların ve destek mesajlarının ardından alkışlarla sona erdi. □

DEVRİMCİ CÜRET VE İNİSİYATİF

Hiç kuşku yok ki, içinden geçmekte olduğumuz dönem, kararlı, cüretli ve aynı zamanda inisiyatifli kadroları gerektiriyor. Bu o derece önemli bir momenttir ki, gerekli girişkenlik ve atılganlık gösterilmediği takdirde “trenin kaçırılması” dahi mümkündür. Devrim, hiç kimseyi beklemeden, kendi bildiği yolda ilerlemeye devam ediyor. Ona yön vermek, kitlelere öncülük yapmak artık yarının değil, bugünün sorunudur. Amiyane tabirle söyleyecek olursak, “yarın artık bugündür”

Dünyayı değiştirme eylemi, büyük bir idiadi. Kağıt üzerinde kalmaması için, önüne böyle bir hedefi koymuş olan bir kolektifin bütün bileşenleriyle bu hedefi hayata geçirmek için seferber olmuş olması gerekir. Bu hedef, birkaç kişinin inatçı ve sabırlı çalışmasıyla gerçekleştirilecek değildir. “Kolektif deha”nın bütün yönleriyle harekete geçmesiyle, herkesin daha fazla sorumluluk alması ve bu sorumlulukları hayata geçirmek için daha fazla çalışmasıyla gerçekleştirilecektir.

En zor zamanlarda en doğru kararları alabilmek ve bunları cesaretle hayata geçirebilmek bir devrim partisinin ve tek tek onun bütün kadrolarının özelliği olmalıdır. Öyle ki, zincir bir yerinden koptuğu anda dahi her bir Leninist cesaretle öne çıkabilmeli, inisiyatif alabilmeli ve “bakışın yönü”ne uygun hareket edebilmelidir. Bu konuda bütün çekinceler bir kenara bırakılmalı, “acaba hata yapar mıyım?” düşüncesinin elimizi kolumuzu bağlamasına izin vermemeli, girişmeli ve görmeliyiz. Bu konuda sadece kendimize değil, yığınların yaratıcı gücüne, “devrimin yaratıcı katkısı”na güvenmeli ve cesaretle ileri atıldığımızda mutlaka ardımız sıra geleceklerin olacağını bilmeliyiz.

Bugün bir devrim partisi için en önemli şeylerden biri mücadelede sürekliliği sağlayabilmektir. Bunun garanti altına alınabilmesi için her bir kadronun kendisini kendinden önde olan kadroların yerini alabilecek şekilde hazırlaması gerekir. Bu hazırlık elbette tek yönlü olmayacaktır. Devrime pratik olarak hazırlanmak dönemin en önemli gerekliliğidir. Bunun yanı sıra teorik hazırlık göz ardı edilmemeli, teorik gelişimin önemi küçümsenmemelidir. “Devrimci teori olmadan devrimci eylem olmaz” der Lenin. Teoriyi devrimci pratiğin önünü açmak, Stalin’in deyişiyle “yolu aydınlatmak” için öğrenmek ve geliştirmek önemlidir. Bu konularda tek yanlılıktan kaçın-

mak gerekiyor. Ne teoriyi önemsemek adına pratikten kopuk bir okuma çalışması ne de devrim sorununa pratik yaklaşmak adına teorisinin küçümsenmesi ya da yeterince önemsenmemesi gibi tek taraflı düşüncelere kapılmamalıdır. Her ikisini diyalektik bir bütünlük ve uyum içerisinde ele almalı ve hem teorik hem de pratik olarak kendimizi geliştirmeliyiz.

Kolektif olarak ne kadar yol kat ettik? Durup bir an bunu düşünmeli, kendimizi, sınıflar mücadelesi içerisindeki yerimizi yeniden gözden geçirmeli ve kolektifimizin hak ettiği yere gelmesi, (ki bu yığınlar pratikte önderlik edebiliyor olmaları) için ciddi kararlar alıp, pratiğe bu kararlar doğrultusunda yön vermeliyiz. Açıktır ki, inisiyatif, riskleri göze alabilmektir. Riskler göze alınmadan hiçbir pratik gelişme başarılamamıştır. Kolektifimizin reformizmden ayrıştığı döneme bakılırsa bu daha iyi anlaşılacaktır.

Şimdi tüm Leninist kadroların yapması gereken cüretle ileri atılmak, devrimin “kemik kıran partisi” olduğumuzu herkese pratikte ispat etmektir. “Denizlerin Partisi” olduğumuzu ancak bu şekilde gösterebiliriz. Denizler gibi cesaretle ve atılgan olarak... Tek tek her kadronun ve bütün olarak kolektifimizin ruh halini bu düzeye taşıyarak... Kitlelerin beklentisi de bu yöndedir. Tekelci kapitalizmin baskı ve sömürüsü altında bunalan yığınlar bir çıkış yolu arıyorlar, onlara bunu gösterebilenin en iyi yolu Denizler gibi davranmaktır.

Bunun için her şeyden önce her Leninist kadronun kendi sorumluluklarının bilincinde olması gerekir. Hiç kimsenin “ben henüz bir kadro değilim” demeye hakkı yoktur. Nesnel olarak durum bu olabilir; ama hepimiz biliriz ki Bolşevikler nesnelliğe boyun eğmeyip onu iradeleriyle değiştirmeye çalıştıkları için yığınlar önderlik edebilmişlerdir. Bugün koşullar her bir kadronun hızla gelişmesi için uygun nesnel devrimci özellikler taşıdığına göre, yapılması gereken devrimci yaratıcılık ve uyanıklıkla ileri atılmak olmalıdır. Her bir Leninist, önüne hedefler koymalı, bunları biran önce gerçekleştirip, yeni ve daha büyük hedeflere yönelmelidir. Açıktır ki, bunun için en başta disiplinli olmak gerekiyor. Bir komünist her şeyden önce kendi vicdanına karşı sorumlu olmalı, yapılan ve yapılamayan her şeyden, kolektif olarak katedilen yoldan kendini sorumlu tutmalıdır. Özdisiplin, bir kadronun devrime karşı sorumluluğudur. Zamanın planlanmasını-

dan tutalım da, sorumluluk alma konusunda gösterdiğimiz istekliliğe, üzerimize aldığımız sorumluluğu ciddiyetle yerine getirme konusunda gösterdiğimiz azme kadar her şey bizim ne kadar özdisipline sahip olduğumuzu gösterecektir. Kendi dışımızda bir güç aramamak her şeyden önce kendimizin yapabileceğine inanmak gerekiyor. Zorluklar karşısında hemen pes etmemek, başarıma iradesi ve kararlılığı göstermek, komünist inatçılığı bir an olsun elden bırakmamak, özellikle bu dönem her bir Leninistin sahip olması gereken özelliklerdir. Başaracağımıza, sorunların üstesinden geleceğimize olan inancımızı sürekli korumalı ve bunun için gerekli olan kolektif ruhu ve heyecanı her an içimizde duymalıyız. Kendi coşku ve heyecanımızı bütüne yaymalı, bulunduğumuz her yerde yoldaşlarımıza çalışma şevki verebilmeliyiz. Bunun için de elbette, her şeyden önce kendi içimizde net ve kararlı olmalıyız. Devrimin iradesi olmayı başarmalı, bu konuda önümüze çıkan ve çıkabilecek her türlü güçlükke baş edebilme azmini göstermeliyiz.

Moralimizi en kötü ve zor koşullar altında dahi korumamız çok önemli. Bu elbette öyle kendi kendimize yapılacak telkinlerle sağlanacak bir şey değil; ama moralimizin yüksek olması için ne kadar çok gerekçenin olduğunu, dünya komünist hareketinin bir bölümü olarak verdiğimiz mücadelede yalnız olmadığımızı düşündüğümüzde bunu başarmamız mümkün olacaktır. Kendimizi günlük, boğucu sorunlardan biraz soyutlayıp daha genel ve bütünlüklü baktığımızda dünyanın bizim öngördüğümüz rotaya girmiş olduğunu görmemiz mümkün olacaktır.

Bugün her zamankinden daha fazla umutlu olmamız için nedenlerimiz var. Komünistlerin her zaman büyük umutları olmuştur. Komünistler hülyalı olurlar. Büyük hayalleri, büyük umutları olmayanlar komünist olamazlar.

Nihai amaçlarımızı biran bile unutmadan, komünist bir dünya kurmak için ödenen bedelleri bir an olsun aklımızdan çıkarmadan yürümeye devam etmeliyiz. Önce kendi prangalarımızdan kurtulmalı, kendi zaaflarımızı aşmalı ve her zaman “nasıl olmaz”ı değil, “nasıl olur”u düşünmeliyiz. Bir şeyin olmaması için gerekçeler üretmek yerine, imkânsız istemeli, onu gerçekleştirmek için çözümler üretmeliyiz. Çünkü girişildiğinde görülecektir ki, daha önce yapmakta güçlük çektiğimiz, ya da yapılması önünde “sayısız” engel bulunan bir şey azim ve kararlılıkla, komünist inatçılıkla yapılabiliyormuş.

Bugün her Leninist kadronun yapması gereken daha fazla sorumluluk almak, daha ileri örnekler yaratmak için öne çıkmak ve kitlelerin gözünde kolektif önder konuma ulaş-tırılmak olmalıdır.

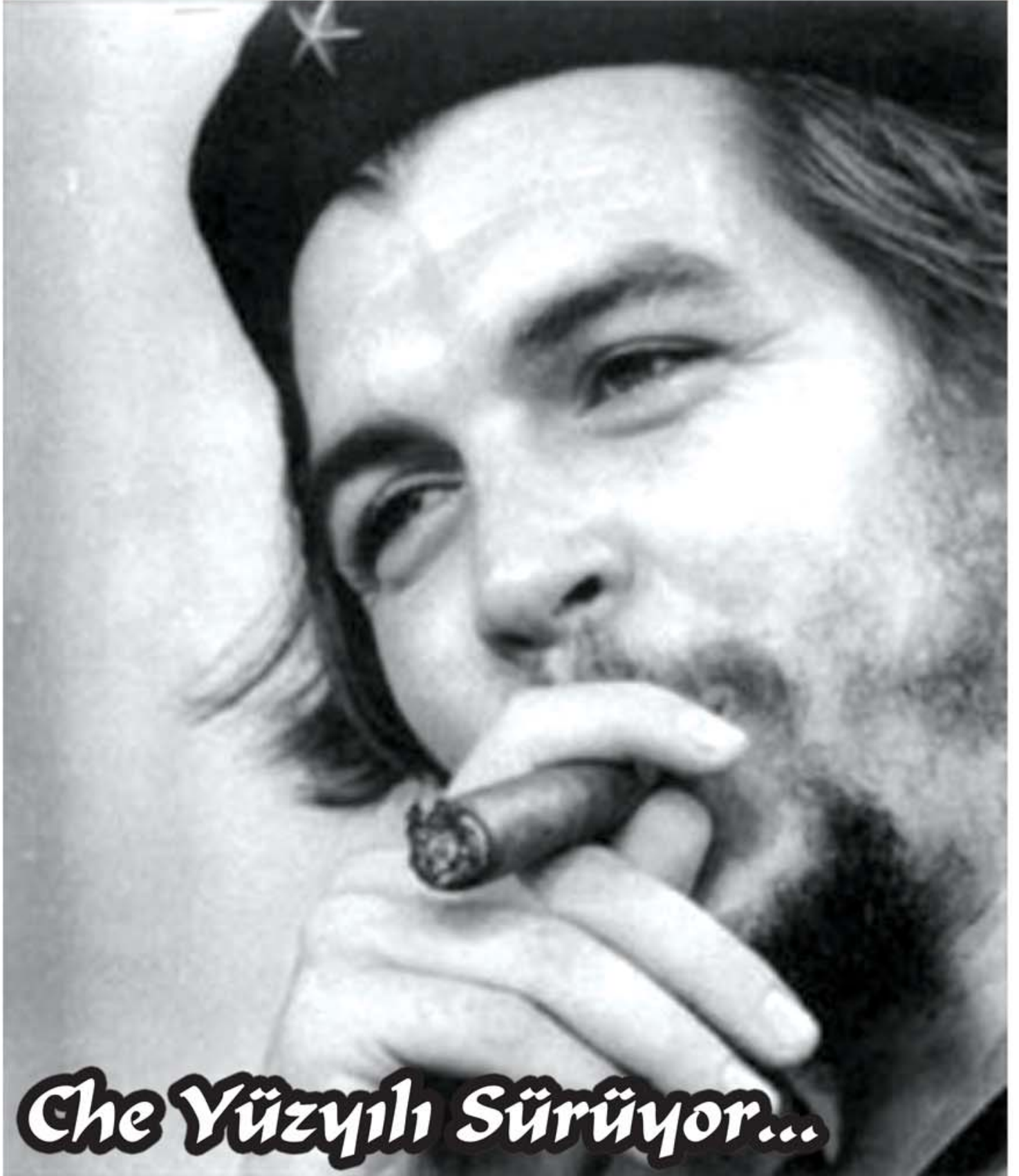
Şimdi bütün çabalarımızı ve enerjimizi buna yoğunlaştıralım. □

Savaşan Halklar Kazanacak!

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

Che Yüzyılı Sürüyor...